CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria IV-a) nr. 17

VINERI
23 februarie 1990

COTIDIAN DE SEARĂ

4 pagini — 1 leu

www.codecu.ro

Între terorismul huliganic și extremismul de clasă

Evenimentele din zilele de 18 și 19 februarie au dezvăluit existența a două tendințe nocive care, deopotrivă, nu se pot concilia cu instituțiile democratice pe cale de întemeiere la noi. Este vorba, mai întîi, de recursul la violență și forța brutală a bitei de către un grup restrins de oameni care au forțat intrarea în palatul guvernamental din piața Victoriei, provocînd devastări și exercitînd teroare asupra unor miniștri prezenți la post. Nocivitatea unui asemenea act a fost înțeles de imensa majoritate a națiunii, conștientă că nu aceasta este calea de a impune revendicări, oricît de îndreptățite ar fi ele.

Ceea ce ni se pare mai periculos pentru fragila noastră libertate în curs de afirmare este scindarea societății în grupuri antagonice în funcție de criterii de clasă, mai ales că mulți dintre noi nu-i sesizăm gravele pericole. În acest sens, semnificativ este modul în care cîteva mii de mineri din Valea Jiului au încercat să dicteze măsuri de conduită pentru guvern în numele întregii națiuni. Asistăm, oare, la revizorarea unuia din principiile axiomatice ale oricărui regim comunist de ridicare a clasei muncitoare deasupra întreglii societăți și, în acest mod, la o dictatură voalată de tip neocomunist?

Vizionînd primirea delegațiilor minerilor de către președintele C.P.U.N. am avut senzația unei manifestări de sovietă muncitorească din timpul revoluției bolșevice din 1917! Căci acei delegați se erijau în reprezentanți nu ai unei categorii sociale, îndreptățită să-și comunice năzurile, ci ai întregii națiuni. Păreau conștienți întruchipînd a acesteia, cu toate că sub raport numeric minerii nu sînt decît un segment al societății. Frapant a fost tonul imperativ și amenințător, inclusiv față de miniștrii de interne și al apărării naționale. Și nu le cereau demantelarea securității și a structurilor opresive din întreprinderi și instituții — obiect al nemulțumirii și frămîntării milioanelor de români —, ci măsuri de suprimare a oricărei manifestări politice, inclusiv a acelora pașnice. Transformați în procurori de tip Vișinski, aceiași delegați vădeau totală intoleranță față de sistemul politic pluripartid abia apărut în societatea românească. Deși membri ai C.P.U.N., organism pe care minerii afirmau că-l susțin, reprezentanții ai partidelor național țărănesc, național liberal și social democrat erau atacați fără nici o justificare și considerați printr-o optică comunistă — vinovați prin definiție pentru violențe și destabilizare a guvernului! Culmea este că furia acelor delegați viza îndeosebi trecutul partidelor istorice a cărui imagine plutea în confuzie. Fruntașii ai aceloraș partide politice, printre care Ioan Lup și Sergiu Cunescu, au mai fost atacați pentru că, chipurile, n-ar fi îndreptățiți să se exprime, întrucît n-au avut nici un rol în revoluția din 21 și 22 decembrie, anul trecut. Admițînd că trecutul acelor partide a fost negativ și, de asemenea, că n-au avut un rol în timpul revoluției, un asemenea mod de gîndire nu poate conduce decît la înăbușirea democrației. Cum, numai aceia care au înfăptuit revoluția să posede dreptul de a exprima opțiuni politice? Într-o asemenea situație, dreptul se transformă în privilegiu și nu poate crea decît o altă dictatură. Delegații minerilor nu-și dau

APOSTOL STAN

(Continuare în pagina a 4-a)

„INGRIJIM" DEMOCRAȚIA

De partea cui sînteți?

Domnilor mineri, sapa, securea și tîrnăcopul sînt unelte de lucru. În București, duminică 18 februarie, mii de bucureșteni scandau, într-un glas, spre cei patru sau cinci spărgători de geamuri: *Nu sînt cu noi! Arestați-i!* Și nu l-a arestat nimeni. După ce au intrat în clădirea Consiliului și alte persoane, deci fiind mai multe, au fost arestate. De ce acum și nu cînd cereau toți manifestanții? Dacă ar fi fost arestați doar cei patru sau cinci, ați fi fost chemați la București? Nu!

Bucureștenii nu au vrut să ia cu asalt clădirea Consiliului. Dar D-voastră („dumnealor" care au vorbit în numele D-voastră) „ați promis" că veți veni cu sape, cu securi și cu tîrnăcoape să apărați Consiliul. Împotriva cui? Împotriva a patru sau cinci persoane? Împotriva celor o sută sau două sute, care au pătruns înăuntru? Nu sîntem de acord cu nici un fel de violență. Deci nici cu amenințarea unora în legătură cu venirea minerilor din Valea Jiului în București. Și în București sînt muncitori și încă de multe ori mai mulți decît în Valea Jiului. Cum, muncitorii împotriva muncitorilor, sau muncitorii împotriva țăranilor, sau muncitorii împotriva studenților? Nici ceaușescu nu a îndrăznit să facă așa ceva. Nu a îndrăznit să stîrnească, la confruntare publică, mulțimi de români, împotriva altor mulțimi de români.

Știți că demonstrația din București a fost împotriva securiștilor? Știți ce a răspuns domnul Gelu Voican Voiculescu, în legătură cu desființarea rețelei de securitate și informatori din întreprinderi? Vă reamintim. Domnul Gelu V. V. a fost întrebat:

— De ce nu sînt făcute cunoscute la întreprinderi listele cu informatorii securității?

Iată ce a răspuns Gelu V. V.:

— La întreprinderi, la serviciul personal nu se găsesc aceste liste.

Orice om știe că la serviciul personal sînt cărțile de muncă ale salariaților, iar listele cu securiștii și informatorii din întreprinderi sînt în altă parte. Cine a fost ofensat? Domnul Gelu V. V., care, prin răspunsul dat, a refuzat de fapt, la modul categoric, să accepte desființarea rețelei de securiști și informatori din uzine, sau poporul care cerea tocmai această desființare?! Iar bucureștenii erau reprezentați prin cei 20.000 de manifestanți. I-ați amenințat pe bucureșteni că veniți cu tîrnăcoape, securi și sape. Cea mai teribilă rețea de securiști și informatori există chiar între d-voastră, în Valea Jiului. V-a lăsat-o moștenire ceaușescu. De ce tocmai d-voastră, muncitorii din Valea Jiului, ați făcut grava greșeală de a porni împotriva muncitorilor și tinerilor din București? Nu v-ați întrebat de ce? Doar „dumnealor", care au vorbit în numele d-voastră, s-au adresat tuturor bucureștenilor, în sensul că dacă bucureștenii nu sînt în stare să facă ordine în București, vor face minerii din Valea Jiului. Numai că bucureștenii, ca și majoritatea zdrobitoare a oamenilor muncii din celelalte zone ale țării (mai puțin Valea Jiului) nu vor înceta lupta, pînă cînd nu vor cunoaște pe toți securiștii și informatorii din mijlocul colectivelor de muncă. Trăim în democrație. D-voastră, minerii din Valea Jiului, să nu știți prin cine a acționat ceaușescu pentru a vă ține sub control? Nu știți dacă oamenii lui ceaușescu acționează și azi. Bucureșteni nu vă amenință că vor veni cu uneltele lor de lucru, pe Valea Jiului.

Cu cine sînteți d-voastră, mineri din Valea Jiului: cu rețeaua de securiști și informatori din uzine, întreprinderi, instituții și din mediul sătesc, sau cu majoritatea zdrobitoare a cetățenilor României?

GHEORGHE GAVRILĂ COPIL

Tristă democrație...

A sărit în ochii tuturor telespectatorilor informarea dirijată. Dirijată de cine?

Am avut senzația că-l văd pe cetățeanul turmentat al lui Nenea Iancu. Doamne ferește, nu că minerul respectiv ar fi fost turmentat. Nu! Dar, tot tragismul grotesc al momentului, mi-a venit să rîd: Domnia sa avea un „document". „Nu spun de la cine!". Și ne-a citit o fițuică din care noi, cei ce privisem emisiunile TV, nu aflam nimic nou. Ba, mai mult, îl și văzusem pe preotul Calciu pe aeroport. Deși creștini, cinstit vorbind, nu ne-au deranjat prea mult spusele minerului: „popii au mîncat în toate timpurile o pîine albă!". Ce m-a deranjat foarte tare e că nimeni de cealaltă parte a mesei tratativelor n-a binevoit să-i informeze corect pe mineri: cine este acest preot Calciu, ce a făcut el „în ultimii... ani", cum și de ce a ajuns în S.U.A., de ce a venit acum în țară și, în general, care ar trebui să fie menirea bisericii într-o **societate normală**.

Pentru că, așa cum a reieșit în cursul întrevederii, tarele societății comuniste sînt mult mai evidente și mai grave. Marea majoritate a cetățenilor acestei țări sînt atît de limitați în orizontul de înțelegere și informare încît nu sînt în stare să poarte un dialog în adevăratul sens al cuvîntului.

Am asistat la o lecție de democrație pe care s-au străduit să o țină, întîi dl. Cunescu și apoi dl. Lup, în fața unor interlocutori cu urechile înfundate. Prin dopurile de ceară pătrundea, din cînd în cînd, cîte ceva din ce spuneau interlocutorii. Nu se poate spune că a fost un dialog al surzilor. Pentru că, inițial, minerii au pus întrebări. Dar, cînd a fost să primească răspunsurile, au devenit opaci și obstrucționiști pentru că nu auzeau ceea ce se așteptau să audă. I-au întrerupt pe vorbitori. Le-au băgat pumnul aplauzelor în gură, deși aceștia se străduiau să le spună lucruri demne **de ascultat**.

Domnilor de la partidele (în special) istorice, nu credeți în bunele intenții **declamate** de purtătorii de cuvînt ai minerilor! Chiar dacă, ajunși pe Valea Jiului, veți beneficia de un auditoriu, acesta nu va fi dispus să încerce să înțeleagă ce veți dori să-i spuneți. Auditoriul respectiv va fi acolo, în cel mai bun caz, pentru a vă spune, în final, că „noi nu ne vindem țara", „nu avem nevoie de partide istorice", „nu ne interesează că în alte țări sînt 50 sau 150 de partide", noi, minerii, vrem liniște, și liniștea poate fi numai dacă în România va fi un singur partid în care noi, minerii, credem, și-l susținem. Punct.

Frați mineri (așa v-a interpelat și dl. Iliescu), chiar credeți că era nevoie să veniți în masă? Cu două garnituri de tren? Ca să impresionați? Pe cine?

Din transmisiile TV (truncheate, ce-i drept) din cursul zilei și, mai ales, al serii de duminică, se vedea foarte bine că guvernul nu a fost într-un pericol real. Că, deși agresat, sediul actual al guvernului a revenit la statutul firesc. Agresorii au fost opriți, înlăturați, reținuți — după cum a fost cazul... Vi s-a transmis și un comunicat prin radio că nu e cazul să veniți în București.

Credem că ar fi fost suficientă o delegație care să-și prezinte poziția în numele Văii Jiului, a tuturor minerilor.

Oare **cine** se joacă de-a impresionarea opiniei publice?! Cîtă demonstrație de forță! Și pentru ce? Pentru o sută-două de huligani? Pentru cîțiva vagabonzi înfierbîntați de alcool?

În aceeași ordine de idei, mi se par mai mult decît relevante următoarele aspecte, care au fost recunoscute și invocate de către factori de răspundere din conducerea CPUN:

— Demonstrația, spontană sau nu, a fost calmă, civilizată, fără violență.

— Deși demonstranții au reușit să ne informeze, într-un tîrziu, prin TV, care erau revendicările masei — deloc neglijabile —, aceste revendicări, în marea lor majoritate, au fost în cele din urmă recunoscute și reținute, ca fiind demne de luat în seamă.

Atunci, de ce conducerea CPUN nu a găsit de cuviință să răspundă mitingului printr-o întrevedere de felul celei ce-a avut loc, a doua zi, cu reprezentanții minerilor? **Cui** din CPUN **și de cine** îi e teamă?

Credem că numai faptul că mile de protestatari adunați în piața Victoriei au manifestat **în van** atîtea zile, inclusiv la TV, a făcut posibilă manevrarea unor capete ce s-au repezit să devasteze sediul Consiliului de Miniștri.

În schimb, imediat ce aceeași piață a Victoriei s-a umplut cu minerii veniți fuga-fuga, cu eforturi (da, dar au fost așteptați pe parcurs, în gări, cînd li s-au dat și merinde de drum!), tocmai din Valea Jiului, aceiași membri ai CPUN s-au grăbit să-i întîmpine și... să înfiripe un dialog.

Dar, ce dialog! Dl. Iliescu le-a povestit minerilor cam ce s-a petrecut duminică (deși, faptul că aceștia s-au grăbit să ajungă în București dovedea că nu mai era necesară o **informare**). Apoi, minerii i-au luat la rost pe toți românii care nu sînt mineri sau nu sînt din vale:

— pe bucureșteni, pentru că demonstrează în alte locuri decît în parcuri, încălcînd decretul;

— pe ministrul de interne și pe cel al apărării naționale, că nu-și fac datoria și, somați să răspundă ultimativ — aceștia doi — dacă sînt în stare sau nu să apere puterea în stat. Că, de nu, o vor face ei, minerii, că de-asta au venit!

— și, pentru că tot erau acolo, și pe cei de la partidele „așa-zise istorice". Cam ce vor dumnealor? Cei ce-au stat prin străinătățuri și au mîncat pîine albă, nu neagră, ca noi. Și, de ce au organizat manifestarea din 18 februarie, ca și pe celelalte?!

Nici de data asta, dl. Iliescu nu a găsit de cuviință că domnii mineri ar fi trebuit să fie informați cu probitate și fair play, pe larg, tot de către domnia sa, cam cum stau lucrurile cu aceste partide istorice vis-à-vis de demonstrația din 18 februarie.

Frumoasă democrație ne așteaptă!

Tristă democrație!

În condițiile în care, tot luni, la ședința CPUN pe care am văzut-o pe micul ecran, dl. profesor Mănzatu își permite să atenteze cu vehemență la libertatea presei, libertate atît de nouă și, deocamdată, precară, nu știu, zău, la ce ne mai putem aștepta! Sau, știu, dar nu sînt dispus să dau **crezare** celor ce văd și aud.

Adică, d-na Tia Șerbănescu este desființată, citindu-se, în plen, un fragment din articolul „De ce" din 18 februarie.

Recunoaștem dreptul la opinie, fără nici-o rezervă. Dar, dacă ne-o exprimăm, să fie formulată prin citare integrală. Sistemul de a cita o frază, ruptă din context (și fără relevarea acestuia, evident), îl cunoaștem **prea** bine.

Deci, dragi bucureșteni, în cazul că aveți probleme și doriți să fiți primiți de reprezentanții CPUN, mergeți măcar pînă la Brașov (dacă nu puteți pînă la Petroșani) și veniți de-acolo cu cel puțin o garnitură de tren. Dar, de la locul de plecare, anunțați că veniți! De la gară, veniți buluc în piața Victoriei. Sigur veți fi primiți și ascultați de către dl. Iliescu & comp.

ȘTEFAN ALEXANDRU

În curînd vom avea o lege electorală

Frontul Salvării Naționale a alcătuit o comisie de juriști din care făceau parte dl. dr. Mihai Constantinescu, președintele Comisiei constituționale juridice și pentru drepturile omului, conf. dr. Ion Muraru, lector dr. Antonie Iorgovan și procuror dr. Florin Vasilescu de la Procuratura Generală. Comisia a elaborat mai multe proiecte pentru legea electorală, la care Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat și-a prezentat observațiile și propunerile pe parcurs. Ultimul proiect a fost publicat în ziarele din 31 ianuarie, fiind supus dezbaterii marelui public. Proiectul de lege publicat reflecta, desigur, concepția Frontului. În cursul lunii februarie, au fost invitate toate partidele să-și trimită delegați pentru definitivarea proiectului care în curînd va fi supus dezbaterii Consiliului Provizoriu al Unității Naționale ca for legislativ, pentru a deveni lege.

Nu toate partidele și formațiunile politice au trimis juriști ci și persoane de altă pregătire, pentru a contribui la îmbunătățirea proiectului de lege; de aceea discuțiile au fost îndelungate și obositoare. După mai multe ședințe care durau în medie de fiecare dată cam 7 ore, în ziua de 21 februarie s-a adoptat un text care diferă mult de cel publicat. Trebuie subliniat faptul că cea mai mare parte a modificărilor a fost adoptată cu unanimitate de voturi, iar celelalte modificări, cu o majoritate de voturi de cel puțin 2/3. Ca stare, noul proiect de lege electorală reflectă concepția tuturor partidelor și formațiilor politice, astfel încît, munca factorului legislativ a fost mult ușurată și ni se pare normal că noul proiect de lege electorală nu va suferi modificări importante. Întrucît Frontul deține majoritatea în Consiliul Provizoriu al Unității Naționale, — dat fiind că o serie de mici partide, nou înființate, egal reprezentate cu partidele mari, sînt satelituri săi — ar putea să impună o lege cum și-o dorește, să-i asigure un succes răsunător în alegeri. Ne place să credem că lucrurile nu se vor petrece așa, fiindcă aceasta ar însemna că nu vor avea loc alegeri libere și democratice, cum dorește toți cetățenii țării și cum așteaptă și celelalte popoare europene. Este limpede pentru orice om de bună credință — care n-a rămas sub influența comuniștilor — că în comunitatea europeană nu va putea intra decît o Românie în care au dispărut pentru totdeauna metodele dictatoriale.

Viitorul Parlament va fi bicameral avînd Adunarea Deputaților și Senatul. Era prevăzut un număr de 235 deputați aleși și alții denumiți. Se prevăzuse deasemenea și un număr de senatori desemnați, între care și 15 generali. Prin aceasta se încălca principiul fundamental al vechilor noastre legi electorale, ca de altfel și al tuturor țărilor civilizate, potrivit căruia reprezentanții poporului trebuie aleși de acesta prin vot universal, direct, egal și secret. Noul proiect de decret prevede un număr de aproximativ 331 deputați, socotind la 70 000 locuitori un deputat. Toți deputații vor fi aleși. Națiunile conlocuitoare mici care nu reușesc să-și aleagă nici un deputat, dacă au întrunit pe țară cel puțin 20 000 voturi, vor obține un deputat care să le reprezinte interesele în Cameră, sporindu-se astfel numărul deputaților aleși cu 4—5.

Alegerile pentru deputați au loc în circumscripții electorale, cîte una pentru fiecare județ și în Municipiul București.

Vechiul proiect prevedea că în afara candidaturilor individuale, partidele și formațiunile politice vor depune în fiecare circumscripție electorală o listă cu un singur candidat. În acest mod, ar fi reușit partidul cu cel mai mare număr de voturi. După îndelungate discuții s-a adoptat punctul de vedere al listelor cu mai mulți candidați, fiecare partid avînd dreptul să depună în circumscripțiile electorale un număr de deputați care rezultă din împărțirea populației județului respectiv, existentă la data ultimului recensămînt, la 70 000 locuitori. Numărul mandatelor se va împărți între partide proporțional cu numărul voturilor obținute. În acest mod se asigură reprezentarea în Parlament a tuturor partidelor politice. Pentru perioada de tranziție cînd țara noastră va fi confruntată cu numeroase greutăți atît pe plan economic, cît și pe plan social-cultural, rezolvarea problemelor apare ca o datorie firească a întregii națiuni care se vor rezolva prin reprezentanții ei, indiferent de culoarea politică. Un viitor Parlament va trebui în mod necesar să fie de uniune națională și care implicit va fi democratic.

Alegerea senatorilor se va face după următorul criteriu: în județele cu o populație pînă la 500 000 locuitori se vor alege doi senatori; în cele cu o populație de peste 500 000 locuitori dar nu mai mare de 750 000 locuitori, 3 senatori; în județele cu o populație de peste 750 000 locuitori, cîte 4 senatori, iar în Capitală 8 senatori. Nu s-a admis principiul senatorilor de drept, după criteriul funcției.

Art. 9 din proiectul legii electorale publicat a fost completat în sensul că nu pot fi aleși ca președinte, deputat sau senator cei care au deținut funcții politice în partidele de tip fascist, precum și cei care începînd din 1946 pînă la 22 decembrie 1989, au fost membri titulari sau supleanți în c.c. p.c.r., șefii de secție sau adjuncții lor, prim-secretarii de partid în organizațiile județene, municipale, orășenești, miniștri sau ambasadori, cu excepția acelora care au contribuit nemijlocit la răsturnarea dictaturii în 22 decembrie 1989.

O altă problemă care a suscitat vii discuții a fost în legătură cu prevederile art. 10 alin. 4 potrivit căruia se interzicea subvenționarea campaniei electorale cu fonduri primite din străinătate, precum și din alte surse dacă n-au fost declarate public. S-a arătat că partidele și formațiile politice nu au primit de la guvern nici un ajutor pentru propaganda electorală și dacă li se interzice ajutorul străin, nu se vor putea organiza și nici nu vor putea să-și facă cunoscut programul politic, astfel încît șansele de a avea reprezentanți în Parlament vor fi extrem de mici. În cele din urmă s-a eliminat textul care interzicea ajutorul primit din străinătate sau alte surse.

Vechiul proiect dădea posibilitatea oricărei organizații sociale și obștești să propună candidați pentru Parlament, fapt care ar fi dus la o fărîmițare a voturilor, lipsită de orice rațiune. În cele din urmă a triumfat principiul că vor depune liste numai partidele, formațiunile politice și cele pentru candidații independenți.

În noul proiect de lege s-a introdus clauza că studenții și elevii — dacă votarea are loc într-o perioadă cînd ei sînt la școală — vor fi înscriși în listele electorale ale secțiilor de votare unde unitatea de învățămînt la care urmează, își are sediul. Numai în acest fel li se asigură posibilitatea să-și exercite toti dreptul de vot, pentru că altfel trebuiau să prezinte certificat că sînt înscriși în listele electorale de la domiciliu, formalitate greoaie și costisitoare totodată de îndeplinit.

Discuții îndelungate s-au purtat în legătură cu alcătuirea Biroului Electoral Central, unde se centralizează pe țară voturile. În vechea redactare, Biroul era alcătuit dintr-un președinte și 6 consilieri de la Înalta Curte de Justiție, aceștia fiind numiți de președintele instanței supreme. S-a convenit în final ca cei 6 magistrați să fie trași la sorți din acei consilieri care ar îndeplini condiția de a fi eligibili conform legii, completat cu cîte un reprezentant al partidelor cu cel mai mare număr de liste cu propuneri pentru Parlament. În acest mod se asigură faptul că rezultatul alegerilor va fi corect.

Proiectul de lege conținea prevederi în legătură cu alegerile organelor locale. S-a ajuns la concluzia că dispozițiile respective trebuie eliminate, urmînd ca viitorul Parlament să aducă o lege administrativă care să reglementeze modalitatea alegerii și atribuțiile organelor locale. Actualele consilii locale vor fi desființate printr-un decret-lege, funcționînd în continuare pînă la alegerile viitoare, primăriile comunale și județene (prefecturile) pentru asigurarea activităților curente. Deci alegerile pentru comune și județe nu se vor face concomitent cu cele pentru Parlament și președinte, ci la o dată ulterioară. Dacă toate alegerile ar fi avut loc la aceeași dată, fiecare alegător ar fi trebuit să dea 5 voturi, fapt care ar fi îngreunat alegerea.

S-a introdus în noul proiect și semnul electoral pe care și-l pot alege partidele, ținînd seama că mai sînt totuși neștiutori de carte și mai ales că cei vîrstnici nu pot citi în condițiile de iluminare a cabinelor de votare, pe cînd semnul se recunoaște mai ușor.

Viitorul Parlament va îndeplini și rolul de constituantă, urmînd să elaboreze și să adopte noua constituție și va adopta și legi obișnuite.

Dispozițiile referitoare la președinte — care va trebui să întrunească cel puțin 2/3 din totalul voturilor exprimate la primul scrutin de listă — este investit cu un număr sumar de atribuții, urmînd ca în constituție atribuțiile să fie reglementate în amănunt.

În privința dreptului de a numi pe președintele și membrii Curții Supreme, în noul proiect s-a prevăzut că această atribuție o va îndeplini avînd avizul prealabil al Senatului. Senatul va trebui așadar să analizeze amănunțit capacitatea și obiectivitatea fiecărui membru al Curții Supreme, precum și a candidatului pentru postul de procuror general al țării. În sfîrșit, noul proiect limitează puterea președintelui de a dizolva Parlamentul, acordîndu-i acest drept dacă în 9 luni nu se adoptă constituția cu o prelungire de încă cel mult 9 luni, după care Parlamentul se va dizolva de drept, pentru a se face noi alegeri.

Am înfățișat în cele de mai sus numai principale îmbunătățiri aduse proiectului de lege electorală. Dacă acest proiect va fi adoptat cum a fost elaborat, vom avea o lege electorală bună, condiție indispensabilă pentru alegeri cu adevărat democratice. O lege foarte bună am avut și pentru alegerile din 1946, dar aceasta nu a fost suficientă, fiindcă rezultatul alegerilor a fost așa cum l-a **voit** Frontul de atunci. Fără o lege bună, nu se pot realiza alegeri corecte, dar numai legea prin sine, oricît de bine ar fi elaborată, nu poate asigura alegeri democratice dacă acestea nu se vor desfășura în condiții de cinste și dreptate. Vom avea maturitatea politică necesară să mergem spre o adevărată democrație, ori ne vom întoarce spre o nouă dictatură, pe alt drum? Viitoarele alegeri vor decide viitorul și soarta României pentru cel de al zecelea deceniu al acestui secol; posibil și pentru mai departe. Dacă vom trece cu bine examenul noilor alegeri, înseamnă că jertfele din decembrie 1989 nu au fost zadarnice și nu ne vor blestema urmașii.

VASILE GIONEA

Articol liber: FRICA

Ce-aș mai scrie un articol, astăzi 20 februarie la ora zero... dar nu-l scriu că mi-e frică! L-aș scrie pentru că sînt indignat, dar nu-l scriu, pentru că sînt unul singur și dacă se găsesc 10—20 de alți oameni, cu păreri diferite, care să fie indignați de indignarea mea, o pățesc... Apoi poate se strîng alți o sută și se indignează de indignarea împotriva indignării mele... și așa mai departe...

Deci nu pot fi decît mulțumit că sînt „liber" și dacă țin la pielea mea, ar fi mai bine să nu mai scriu nici un articol și ducă-se, de ziar...

Înainte de Revoluție, nefiind „liber" și negîndindu-mă să scriu adevărul, nu-mi era așa de frică. Acum îmi este, dar sînt „liber"! Pot scrie ce vreau...

După 21 Decembrie 1989 îmi era frică să și vorbesc, de teama comuniștilor, care m-au și amenințat. „Noroc" că această teamă nu a ținut mult. A fost înlocuită de alta...

Pe 12 ianuarie, n-am fost la manifestație, căci executam paza Aeroportului Băneasa. Atunci mi-a fost frică de teroriști.

Pe 28 ianuarie mi-a fost frică de muncitorii care ziceau că sînt de la fabricile din București și care aveau păreri diferite de ale mele. Aveau și dreptate! Erau mai mulți... Și atunci cordonul de militari care păzea clădirea Consiliului de Miniștri a fost rupt. Eu am zis că nu, eu l-am rupt, ei au zis că mint, nu mi s-a dat voie să răspund (ca la televizor) și dreptate n-am avut! Adevărul cine știe pe unde zăcea ascuns?!

A doua zi mi-a fost frică și iarăși mi-ar fi fost frică! de F.S.N., căci așa scria pe lozincile celor care au devastat sediul P.N.Ț.-C.D.

Acum, sînt atît de bucuros, după ce am urmărit dezbaterile de la televizor dintre guvern și mineri! N-am scris nimic despre ei. Cine știe cum ar fi fost interpretat. De ce? Raționament aritmetic simplu: dacă împotriva celor două sute de huligani, care au spart Consiliul de Miniștri, au venit 6000 de mineri, eu, dacă aș fi scris ceva împotriva lor, singur fiind, cîți ar fi venit împotriva mea? Treizeci. Și dacă ar fi venit așa cum convingători ne-au „pre-venit", la televizor, nu cu mîinile goale, eu, singur fiind, cu o singură viață, vă dați seama ce frică ar fi trebuit să-mi fie?

Dar nu-mi este, pentru că n-am scris nimic ce i-ar putea-lezia.

Poate chiar o să încep să cred că ar fi bine să se mai termine cu ziarele astea! Gata cu ziarele; s-ar face și economie și am trece toți la muncă.

Asta da, „democrație"!!!

VICTOR DANO

Sfintele oseminte

Scriu în numele morților mei, țărani din țară în fiu, fără de partid din țară în fiu. Scriu în numele bunicului meu Dumitru, mort în primul război mondial; în numele bunicii mele Maria, văduvă de război, mamă a 5 copii; în numele unchiului meu Dan (cel mai mic din cei 5 copii ai bunicii, mort în al doilea război mondial); în numele tatălui meu Constantin, ucigașul din zori și mort în 1956 (!); în numele mamei mele Elena (cea mai blindă învățătoare", după cum spun și ei oamenii din satul meu natal); în numele mătușii mele Veta, pensionară C.A.P. cu 96 lei pensie lunară. Scriu și în numele străbunilor mei, țărani liberi, încă din anul domniei lui Dan Vodă, de cînd s-a înteme'iat comuna Plenița, după cum atestă hrisoavele descoperite și publicate de arheologul C. Nicolaescu Plopșor; scriu în numele lor, al plugarilor mogneni, niciodată iobagi pe cureaua lor de pămînt, pentru că niciodată pămîntul Pleniței n-a fost stăpînit de moșieri. Scriu în numele lor și mă întreb:

De ce un anumit „domn", fost tovarăș, împietează memoria morților și aduce mihnire în inima viilor? De unde atîta aroganță, dispreț și cinism cînd le vorbește altora despre noi, cei vii, ultragiind totodată și sfintele oseminte ale morților noștri? În numele cui vorbește? Și de ce nu spune tot ce are de spus mai întîi în graiul țării acesteia, cînd noud, aici și acum, ne arde sufletul precum luminările aprinse la mormînte? Noi înțelegem prea bine de ce, deși acest „domn" ne crede stupid people! Declară că la țară au mai rămas doar „niște bătrîni și niște femei", de care nu se teme dînsul că ar mai însemna mare lucru. Dar cine vor fi fost vinovații de exodul spre oraș, de casele părintești rămase pustii, de îmbătrînirea satelor și chiar de distrugerea lor? Țăranii? Tot ei? Ei, care nu și-au uitat limba pînă care vorbesc și-acum frumoasa noastră limbă românească pînă de metafore și locuțiuni verbale, limba cîntecului și a bocetului, în care și-au plîns amarul și morții. Ei nu și-au stîlcit graiul, nu știu ce-i aia „limbă de lemn", ei știu o singură limbă, limba străbunilor. Pentru ei, zisul „domn" ar fi trebuit să spună ce gîndește în ziarele românești, să citească și ei, pentru că știu carte, și să afle adevărul despre incurajatoarele sale concepții politologice și sociologice. Să afle că vom trăi în democrație abia în anul 2 010. Parcă mai spunea „cineva" despre anul 2 010 și despre nu știu ce „înalte culmi de civilizație și progres" spre care ne vom avînta în zbor cu toții, șoimi ai patriei și ceilalți...

Scriu așadar în numele morților mei, țărani liberi pe pămîntul udat cu lacrimi și scăldat în sînge, pămîntul pe care au trudit ei, și pe care vor trudi mereu viii — pentru pîinea noastră cea de toate zilele. Scriu și mă închin la troița de stejar ce le ține de umbră morților mei, și mă rog Domnului-Dumnezeu să nu se mai ivească „cine știe cine", să tulbure liniștea lor și sufletele noastre.

CRISTINA TACOI

Întrebări, deocamdată retorice

Disputa dintre armată și șeful ei, generalul Nicolae Militaru, s-a încheiat în cele din urmă, după trei zile de pertractări, la care C.P.U.N., ca arbitru neutru și imparțial, a ținut cu tot dinadinsul, prin distinsul parapsiholog Gelu Voican Voiculescu, să prezinte o mostră de subiectivism total, susținut cu argumente de o „magistrală" eloevență, ca: „impresie excelentă" și „admirație personală". Nici un dubiu asupra stilului — maniera fiind din același fond de recuzită ceaușistă — în care adulația persoanei precumpănește întotdeauna față de implicarea ei într-o treabă bine sau rău făcută.

Și aproape că uitasem de gustul ce mi-a strepezit dinții în aceste zile, și chiar mă bucuram de momentul în care „președintele Consiliului Provizoriu de Uniune Națională, domnul Ion Iliescu, numea în funcție pe noul ministru al apărării naționale, domnul general colonel Victor Atanasie Stănculescu. Cu, deja, cunoscuta-i retorică, domnul președinte expunea marile probleme (fundamentale) de rădbare și păstrare a calmului, amintind totodată că „nouă", adică dumneaolor, nu prea le-a plăcut modalitatea în care armata și-a impus dorințele.

Vezi Doamne, cam miroase a dictat prin presiunea străzii și dacă procedeul mai este pornit și de jos în sus, pînă foarte sus, devine profanare.

Mai că îți vine greață cînd vezi toată această mascaradă a limbajului voit sfătos și „părintesc", despre democrație care se învață greu de către nepricepșiții în ale inteligenței, ce stîrnesc compătimirea domnului Silviu Brucan. Și tot cu îngrijorare de tătic binevoitor, dar exigent, domnul președinte ne reamintește ca și celălalt „părinte iubitor" despre AGENTURILE STRĂINE, care vor cu tot dinadinsul să destabilizeze țara. Pasămite ea este a dracului de stabilă, dar acești „imperialiști ticăloși", ajutați de slugile lor — cei ce au interese în țara pe care au trădat-o — vor s-o distrugă.

Care agenturi, domnule Ion Iliescu? Cele americane sau cele sovietice? De ce nu le precizați, atît pe ele cît și scopul lor ascuns pentru noi, dar evident pentru dumneavoastră? N-a trecut prea mult timp de cînd tiranul ceaușescu, atenționa poporul, despre dorința malefică a unor agenturi străine, care vor să distrugă patria noastră „multilateral dezvoltată". Acelea or fi toi acestea la care vă referiți dumneavoastră? De ce încercați să ne deturnați atenția de la problemele majore ale vieții noastre, de la răspunsurile pe care acest popor, greu încercat, insistă să le primească fără echivoc, și le abateți către o gogoriță impersonală?

Desigur, întrebările rămîn momentan retorice, dar este bine de știut că poporul român nu s-a temut niciodată de agenturile străine ci de cele autohtone și agenții lor, care nu vor cu nici un chip să-și piardă puterea căpătată în ani și privilegiile deosebite pentru păstrarea cărora „fac totul". Personal am cunoscut bine acest „tot" în ilustra „casă de convertire" din calea Rahovei 39, și nu m-am temut.

Să nu vă fie frică de aceste agenturi, domnule președinte, fiindcă „armata e cu noi"; desigur proporțional cu implicația fiecăruia și funcțiile de „funcția" în care ne spetim.

ABATELE 4

Nu trageți în doamna Cornea!

„Timpul" este ziarul nostru cel de toate zilele din Caraș-Severin.

În numărul 35 din 13 februarie a.c., economista Irina Preda publică articolul intitulat: „Ce dorîți doamnă Cornea?". De ce nu s-a adresat direct doamnei Cornea nu înțelegem, dar și mai puțin înțelegem, dacă tot a publicat, de ce n-a făcut-o într-un ziar de mai largă răspîndire, care să aibă șansa reală de a ajunge și la Cluj?

Articolul amintit imprimă ideea că cei care nu sînt de acord cu părerile politice ale autoarei articolului, să stea cuminți. Datoria dizidenților față de țară s-a terminat. Acum alții trebuie.. să gîndească „patriotic și logic" (Irina Preda, adică — n.r.) și să hotărască ce este bine și ce este rău pentru țară.

Așa că aviz dizidenților! Dacă mai aveți ceva de spus, confesați-vă mai întîi d-nei Irina Preda (!).

D-nă Preda, calificați timbrul vocii d-nei Cornea „dulce și persuasiv, ușor politic?". Că ați uitat, nu-i nimic! Toată lumea uită, nimeni nu este perfect, dar ne simțim datori să vă reamintim că glasul d-nei Cornea a onorat poporul român, iar gura ei niciodată n-a putut fi astupată de pumnul neputinței lașe, așa cum au fost gurile noastre închise, de frica de moarte ce plana asupra amăriților noastre vieți.

Cunoașteți partidele istorice? Știți cîți membrii au? Ideile lor? Dacă fiecăruia la înscriere i s-ar fi dat cîte un pachet de Kent, așa cum tendențios afirmați, înseamnă că firma americană trebuie să mulțumească României pentru politica pe care a adoptat-o, nu?

Vă invițăm la rațiune! Cine destabilizează țara? Declarațiile d-nei Cornea sau greșelile politice și acțiunile F.S.N.? După ce fel de balanță vă cîntăriți afirmațiile acuzatoare?

Nu avem nevoie de partide politice? Atunci la ce ne trebuie democrație? Dar pluralism...?

Aveți dreptul să gîndiți și chiar să comentați în presă — dacă vreun jurnal vă oferă spațiu — orice situație, așa cum doriți și, mai ales, cum puteți.. Dar, de ce vă îngrozește „spectrul șomajului"? Cunoașteți un singur șomer occidental care a trecut fraudulos frontiera noastră, ca să găsească un loc de muncă?

Ce doriți, d-nă Preda, să-i impunem d-nei Cornea să nu mai gîndească liber, democratic în public?

Acesta ar fi prețul mulțumirii dvs.? Mă întreb, atunci ce ați mai scrie...?

Nu ne erijăm în purtători de cuvînt ai poporului, dar nu putem fi de partea dvs. **Vom fi mereu împotriva reapariției comunismului, în numele libertății, democrației și al spiritului nostru patriotic** românesc.

Muncitorii
IONEL TRĂILESCU
Întreprinderea de Confecții Reșița
DUMITRU MOȘNEANU
Combinatul Siderurgic Reșița

* * *

Tot despre minerii din Valea Jiului. II.

BUCUREȘTENII ÎNTREABĂ:

De ce-ați stat, — cum se știe —,
Cu toți în apatie,
În lupta-ngrozitoare.
Cu-al vostru „DE ONOARE"?

ION TURTUREA

* * *

Poliția română, F.S.N.-ul și politica

Iată ce am aflat despre cele petrecute la Călărași în „istorica" zi de 28 ianuarie 1990:

Două mașini cu inscripția POLIȚIA, circulînd prin oraș au alertat populația în legătură cu evenimentele ce aveau loc în capitala țării — piața Victoriei și a îndrumat-o să se ducă la Consiliul Popular. Aici prin intermediul unei stații de amplificare, cei sosiți erau dirijați în autobuzele ce asteptau, pentru a pleca cît mai repede spre București.

La un moment dat, un cetățean a făcut cunoscut că la televizor s-a transmis că în București este „liniște", iar acțiunea ce se pregătește nu mai are nici un rost. În mod surprinzător Bucureștiul nu mai solicită nici un ajutor. În mod surprinzător dl. jurist TARACILA, nimeni altul decît președintele C.F.S.N., din Călărași, l-a calificat pe pacifistul cetățean că este răuvoitor, iar pe cei prezenți i-a asigurat că a vorbit prin telefon guvernamental cu Bucureștiul și a aflat că la București este nevoie de ajutor, clădirea T.V. fiind ocupată. În cele din urmă, în jurul orei 18,30 au plecat 26 autobuze simple și articulate, precedate de mașini ARO (proprietate de stat) precum și de cîteva Dacii 1 300 (probabil proprietate particulară).

Trebuie știut și faptul că acest „convoi al salvării spontane" a fost însoțit și călăuzit (din cîte am aflat) de către primar și inimosul președinte C.F.S.N. Ce au făcut în București călărașenii, constănțenii, piteștenii și alți români induși în eroare și manipulați cu dibăcie — se cunoaște.

Cititorii noștri, precum întreaga țară trebuie să afle ce au de spus reprezentanții Poliției, organism, în teorie, depolitizat, dar care în practică se implică în operații cu caracter politic. Acest caz ne aduce aminte despre întîmplările din Constanța, petrecute cu totul întîmplător — nu e așa! — tot în ziua de 28 ianuarie 1990. Cu acea ocazie, ministerul Poliției a dat un răspuns care pe lîngă faptul că s-a lăsat cam mult așteptat, a fost cusut și cu ață albă. Spunem așa cînd ne gîndim la persoana găsită vinovată de gravele încălcări ale disciplinei.

T. D. MIHAI

România și drepturile omului

S.O.S. Biserica Greco-Catolică

Nă numesc Netea A.G., sînt din Cluj și scriu în numele meu și al altor credincioși greco-catolici care, în ciuda tuturor presiunilor, nu au trecut la ortodoxie și au activat în ilegalitate, „în catacombe", sub crunta amenințare care îi pîndea la fiecare pas. Nu aș fi scris aceste rînduri dacă în suplimentul „Lumea creștină" al ziarului „România Liberă" din data de 4 februarie 1990 nu aș fi citit două articole care m-au revoltat. Ele sînt: „Adevăruri care nu se cunosc" al domnului prof. dr. Mircea Păcurariu și „Uniatism sau dialog de reconciliere" al domnului dr. Daniel Ciobotea și în care este atacată cu metode neloiale Biserica Greco-Catolică din Transilvania.

Faptul care ne îngrijorează cel mai mult este că iar începe învrăjbirea românilor între ei, învrăjbire pe care s-a bazat guvernul comunist al lui Gh. Gheorghiu Dej în anii 1945—1950. Rezultatul a fost că o biserică a fost total desființată, iar cealaltă a fost total supusă. Aș dori să le reamintesc domnilor M. Păcurariu și D. Ciobotea cum a participat Biserica Ortodoxă Română la desființarea Bisericii Greco-Catolice.

În anul 1944, Mitropolitul Sibiului, Nicolae Bălan, îi scria Mitropolitului Leningradului, Alexie: „Dacă România a avut în trecutul ei greșeli politice, dacă a participat alături de germani la războiul împotriva Rusiei, aceste fapte le-a făcut numai din cauza slăbiciunii neamului românesc, rezultată de pe urma faptului că acesta, de la 1 700 încoace, este împărțit în două, prin existența printre români a unei biserici în comuniune cu Biserica papilor din Roma".

Acesta a fost primul atac direct la adresa Bisericii Unite, atac care a stat la baza acțiunilor următoare ale guvernelor impuse de armatele sovietice de ocupație care trebuiau să pedepsească pe cei „vinovați" de atacarea de către România a Uniunii Sovietice.

Ca urmare a acestor atacuri, la reuniunea anuală a P.M.R. din 22 februarie 1948, Gh. Gheorghiu Dej declara că Biserica Catolică este singura piedică încă organizată în calea înscăunării în România a regimului de democrație populară. În continuare el arăta că nu este posibil ca clerul catolic să abuzeze de posibilitățile pe care le are de a influența pe credincioși folosindu-se de biserică după directivele Vaticanului împotriva înfăptuirilor democratice și să slăbească voința poporului, invitînd clerul ortodox să nu rămînă indiferent față de atitudinea reacționară a clerului catolic.

Din cele arătate mai sus reiese clar că în acțiunea de nimicire a Bisericii Unite comuniștii solicitau ajutorul și complicitatea unor ierarhi ortodocși, subliniez, a unor ierarhi și nu a întregii Biserici Ortodoxe române. În ceea ce priveste enorașii, în această perioadă nu s-au semnalat neînțelegeri între români ortodocși și greco-catolici.

La atacurile adresate, Biserica Unită răspunde prin scrisoarea circulară a episcopilor uniți din 20 iunie 1948 adresată clerului și credincioșilor uniți îndemnîndu-i să rămînă tari în credință. Redau din ea un fragment care o sintetizează perfect: „Datori sîntem apoi venerați frați și iubiți credincioși să vă îndemn stăruitor ca să nu dați prilej celor din afară să prigonească credința noastră. Iar tu, Simon Petre, cel care prin cel de-al 200-lea urmaș, prin Papa Pius al XII-lea, conduci corabia Bisericii, întărește pe frații tăi așa cum și i-a încredințat Domnul ca niciunul dintre noi să nu se clatine în tulburile de acum. Așa întăriți prin binecuvîntarea arhierească, vom lupta lupta dreaptă a credinței, iar DUMNEZEUL PĂCII va zdrobi pe Satana sub picioarele noastre (Rom. 16-20)".

Și a urmat calvarul a 41 ani de suferință, umilire, frică dar tot timpul cu speranța în Dumnezeu, în Dumnezeul tuturor românilor.

Mărturisesc că nu înțeleg atitudinea dumneavoastră domnule Ciobotea, care ne tratați ca pe niște fii ademeniți la uniatism în 1700 de Roma papală expansionistă și a căror problemă trebuie rezolvată în cadrul dialogului internațional Ortodox-Romano-Catolic. Chiar credeți că noi nu avem nici un cuvînt de spus? De ce procedați ca alte persoane de tristă amintire din istoria universală?

De ce domnilor, în loc să procedați creștinește încercînd să apropiați cele două religii căutați să le învrăjbiți iar? N-am suferit destul prigoana comuniștilor? Trebuie ca acum să trăim alungați din bisericile noastre de frații noștri ortodocși? Să fie clar domnilor, noi nu vom renunța la credința noastră despre care credem că este cea adevărată!

Am scris aceste rînduri cu adîncă mîhnire căci nu doresc să polemizez cu nimeni și nici să denigrez pe cineva. Vreau numai să invit pe toți ierarhii ortodocși și uniți să se înțeleagă și să ne dea posibilitatea de a ne ruga ca frați creștini pe pămîntul scumpei patrii.

Harul Domnului Isus Cristos să fie cu noi toți!

Nota redacției. Sîntem informați că la Cluj liturghiile se celebrează sub cerul liber în piața Libertății din lipsa unui lăcaș adecvat. Pe de altă parte în ultima ședință a Sfîntului Sinod ortodox s-au primit plîngeri cu privire la ocuparea de către greco-catolici a bisericilor lor intrate, după desființarea Bisericii Unite din 1948, în patrimoniul Bisericii Ortodoxe Române. Biserica Ortodoxă ar da dovadă de spirit creștinesc înaintînd fără prea multe complicații lăcașurile de cult ale greco-catolicilor.

LUCIA ȘTEFAN

Femeia română

(Articol apărut sub semnătura lui Vasile Goldiș în ziarul „Românul" nr. 12/16/29 ianuarie 1911, paginile 1—2. Reprodus în rezumat).

O mamă, dulce mamă, din negura vremurilor trecute, ce des îmi răsare în suflet scumpul tău chip, așa cum erai slabă și istovită de griji și de munca cea grea, dar cu atîta bogăție de iubire (...). În învățăturile tale de omenie (...), sini și astăzi averea cea mai prețioasă a sufletului meu și simt că tot ce s-a sădit în acest suflet pe temeliile așezate de tine s-au sădit.

Luptăm din greu, căci de sîntem mulți și sănătoși și cu brațele vinjoase, nu sîntem mulți cuprinși de focul sacru al hotărîrilor bărbătești, ci, șovăim dinaintea primejdiilor ce ni le arată dușmanul, și nu sînt puțini care se închină deșertăciunilor omenești și poftei măririlor trecătoare și zavistiei sufletelor otrăvite de ura între frați.

Ci, dacă nădăjduim izbînda dreptății pentru care am jurat să închinăm viața noastră toată și toate puterile sufletului nostru, nădăjduim avîndu-te pe tine femeie română.

Să știi, femeie română, că nu se pot ferici copiii tăi în țara aceasta, cît vreme aici domnește nedreptatea (...).

Tu, femeie română, ai sfînta chemare să ne crești luptătorii (...). Să vadă în privirile tale duloase durerea de neam; să soarbă din vorbele tale dorul de luptă; să plece de pe pragul dulce al casei părintești cu hotărîrea bărbătească de a învinge ori moarte.

E vremea grea a încercărilor acum. Femeie română, acum a sosit timpul să-ți arăți înfricoșata tărie, ce stă ascunsă în slăbiciunile tale.

Spartane să fiți acum, femei române, și lacrimă scumpă să nu verse ochiul vostru cînd veți întinde scutul celor mai iubiți ai vostri zicîndu-le: „ori cu acesta, ori pe acesta!" (...). Fiți voi femei române mai bărbat decît bărbații (...). Arătați dușmanului că este nesecată puterea de viață a acestui neam de viță aleasă în lume (...).

Neamurile mari din lume s-au făcut mari mai ales prin virtuțile femeiești. Așa ne învață cartea celor petrecute în lume. Mama înaltă, ori îngenunchează națiunea, deoarece sufletul fiilor îl dă mama. Aduceți-vă aminte femei române de adevărul acesta și pătrundeți-vă de datoria despus de mare ce revine acum în aceste zile grele de pariea voastră. (...).

O nouă filă la dosarul „Cîmpina-32"

În ziarul „România liberă" din 9 februarie 1990, sub semnătura ziaristului Petre Mihai Băcanu, apare relatarea intitulată „File la Dosarul „Cîmpina — 32". Militarii decimați nu erau de la Apărarea Națională așa cum a crezut domnia sa și erau de la Ministerul de Interne.

Și pentru precizare, vin cu o nouă filă la „Dosarul Cîmpina — 32", aruncînd o rază de lumină asupra împrejurărilor în care dintr-o „eroare scuzabilă" s-a petrecut una din cele mai îngrozitoare scene de exterminare, citez: „Din aeroport, de pe acoperișul clădirii departamentului și din alte puncte s-a deschis foc". (Din declarația martorului ocular Constantin Tincu, șoferul de pe taxifurgoneta nr. 21 B 1189). Ziaristul Petre Mihai Băcanu preia din relatarea acestui martor făcînd publice scene de o cruzime nemaiîntîlnită:

— „...La un moment dat, cînd tirul a fost redus, din aeroport s-a strigat la o portavoce: „aruncați armele, mîinile sus". Din ultimul camion, a sărit un soldat (ultimul supraviețuitor neatins de gloanțe) care a aruncat arma așa cum i s-a spus, dar imediat un glonț ucigaș l-a trecut în neființă... Din această relatare rezultă că măcelul n-a fost anarhic, n-a fost întîmplător, că a fost supravegheat și dirijat, deoarece s-a cerut prin portavoce la sfîrșit să se mai predea dacă mai sînt supraviețuitori. Și mai departe martorul relatează: „Nu am înțeles acest joc, cum de fapt nu l-am înțeles nici pe acela cu deschiderea focului asupra unor camioane care nu au deschis foc și mai ales fiind cunoscut faptul că veneau în ajutorul celor din aeroport. Martorul precizează că militarii erau de la o unitate din Cîmpina recruți de 3 luni, cazați la Băneasa și la ceea oră primiseră ordin să apere aeroportul Băneasa. Deci militarii din Cîmpina erau de la o unitate militară de miliție aparținînd de Ministerul de Interne, unitate care s-a alăturat poporului, revoluției.

Martorul Constantin Tincu, șoferul de pe taxifurgonetă, relatează că lîngă Otopeni a întîlnit un baraj al armatei (M.A.N.), acestia l-au legitimat, l-au lăsat să-și continue drumul spre aeroport, dar l-au avertizat să fie atent că înaintea sa există camioane cu soldați, camioane care au trecut și ele prin acest baraj militar. De ce a fost avertizat șoferul de pe taxifurgonetă să fie atent? Pe aleea aeroportului a ajuns în urma celor 3 camioane cu militari la circa 25 m, cînd după un foc singular (să fi fost de comandă?) s-a deschis tirul din toate părțile asupra celor 3 camioane cu soldați (foc concentrat — cum menționează martorul).

Iată acum și mărturia unui supraviețuitor al genocidului, cu care se alătură o nouă filă la Dosarul „Cîmpina — 32".

În urmă cu aproape o lună, într-un spital din București, am întîlnit într-o rezervă de reanimare un tînăr de 19 ani, care s-a aflat în primul din cele 3 camioane, acum mare mutilat, mutilat pe viață, adică cei de față priveam ce a mai rămas dintr-un trup tînăr, cîndva frumos, întreg și curat. Doar capul și inima nu i-au fost ciuruite de gloanțe. Au intrat în el peste 30 de gloanțe așa cum spuneau medicii, dar nu gloanțe de la teroriști pentru că acestea spărgeau carnea și oasele altfel, de la aceea nu se scapă cu viață iar ținta era precisă. În urmă cu cîteva zile îl vizitasem și părinții, țărani săraci, colectiviști, robi ai pămîntului, după ce l-au căutat prin toate spitalele și cimitirele din Capitală, spitale prin care a fost purtat și în care i-au murit pe rînd toți camarazii răniți în măcel. O soră medicală îl ajuta să mănînce. Tot spitalul îl adoptase; de la femeia care se îngrijește de curățenie pînă la medici. Știți pentru ce? Pentru puterea supraomenească cu care a luptat pentru viață și pentru demnitatea lui de țăran. El așteaptă acum să i se facă „o mînă din cauciuc sau din lemn" care să-i fie pusă în locul celei care i-a fost smulsă din umăr; „să facă specialiștii dacă o să poată și niște degete în locul celor lipsă de la mîna cealaltă". Picioarele erau ciuruite de gloanțe, iar cel mai izbitor lucru — așa cum spuneau medicii — tot cornul prezenta cicatrice de arsuri.

Citez din mărturia acestui supraviețuitor:

„...La unitatea militară din Cîmpina veniserăm sub drapelul patriei de nici trei luni. Nu noi am decis arma la recrutare. Asta se hotărăște la încorporare la comisariatele militare. Mama a plîns cînd a auzit că fac armata la miliție, dar a fost liniștită de cei de acolo care i-au spus să fie mîndră că la această armă merg numai tineri cu o comportare frumoasă, demnă, din familii de oameni săraci și cinstiți care nu au antecedente penale, că doar n-o să apere legea și dreptatea cei ce vin din pușcărie ori copii ai căror părinți sînt certați cu legea și cu oamenii, de fapt copiii acestora nici n-au făcut armata. Armata o făceam noi că doar toată țara este un monument. Și noi am plecat la armată. Încă nu învățasem să mînuim cum trebuie muniția. Copilăria ne-am lăsat-o în gară la plecare, așa cum spunea mereu un comandant de-al nostru, om de mare omenie. Cînd s-a dat alarma comandanții noștri erau triști, dar l-a scurt timp s-a hotărît de toată unitatea să ne alăturăm Revoluției și am plecat spre București, dirijați spre Aeroportul Otopeni pentru a-l apăra alături de trupele de la M.A.N. Noi n-am tras nici-un foc de armă, iar hotărîrea a fost să nu tragem în demonstranți sub nici un motiv. Ne alăturăm armatei care avea comanda. Ne-am îmbarcat în 3 camioane și am ajuns la București. Toate barajele Apărării Naționale ne-au permis să trecem. Cînd ne-am apropiat de aeroport, a venit în întîmpinarea noastră un colonel de la apărarea națională care a preluat convoiul și s-a urcat la volan în primul camion. Și eu eram în primul camion și am văzut. Dar cînd ne-am apropiat, asupra camioanelor noastre s-a declanșat un foc cumplit, gloanțele treceau prin prelată și loveau în căștile metalice de pe cap asurzindu-ne. Moartea a survenit în cîteva clipe în poziția în care sedeam în camioane. Cîțiva au încercat să sară, dar erau împușcați în aer ajungînd jos morți sau grav răniți. Focul a fost scurt, dar la țintă. Cei cîțiva răniți grav am cerut ajutor în zadar pînă ne-am pierdut cunoștința. Din butoaiele care s-au spart (dar nu înțeleg cum de n-au luat foc) curgea pe morți și răniți benzina care s-a îmbibat în hainele noastre militare și de la aceasta provin arsurile de pe cornul meu. M-am trezit într-un spital peste cîteva zile cum mă vedeți, fără mîna dreaptă din umăr, cu ce mai este din mîna stîngă, cu picioarele ciuruite, cu corpul mutilat. Așa pentru tot restul vieții. Nu înțeleg nici acum de ce au tras în noi. De ce ne sculpau și ne făceau teroriști? Doar și ei erau militari. Așa arătau teroriștii ca noi? Noi nici nu știam să ochim bine. Și în caz de război răniților li se acorda primul ajutor. Crede cineva că noi îl lubeam pe ceaușescu? A făcut cineva mai multă foame decît noi țăranii din Moldova..."

La aceste întrebări cineva trebuie să dea răspuns. Pentru că citez din însemnările lui Petre Mihai Băcanu: „Soldații din autocamioane, care au fost luați prin surprindere au murit în poziția șezînd. Locotenent colonelul din prima mașină și șoferul civil erau morți în cabină, tot în poziția șezînd".

„...Cîtă durere am putut să văd în ochii soldaților răniți care se zvîrcoleau pe jos și nimeni nu îi băga în seamă. Erau priviți cu ură, cu dispreț, mărturisește în continuare șoferul de pe taxifurgoneta nr. 21 B 1189. Cei din aeroport spuneau: „nu merită să-i ajutăm. Sînt teroriști". Dar ne întrebăm cine erau cei din aeroport care spuneau acest lucru? Taximetriștii au fost aceia care i-au încărcat în mașini atît pe răniți cît și pe morți și i-au transportat. Ultimii morți ai acestui măcel au fost luați pe data de 24 XII 1989 (măcelul s-a produs în 22), morți pe care nu i-a băgat nimeni în seamă zile întregi. Pe data de 25 XII 1989 cînd taximetriștii s-au prezentat la aeroport să predea armele primite pentru apărarea personală, medicul aeroportului i-a mai solicitat pentru a mai transporta 13—15 soldați rămași în liftul subteran din tunel.

Deși cunoș numele rănitului cu care am stat de vorbă și multe date despre el, nu-mi permit să-i dezvălui numele atîta timp cît nu i-am cerut permisiunea. Nu avem dreptul să facem publicitate din suferința și infirmitatea lui.

PROPUN ca în memoria morților din Cîmpina în care s-a tras cu atîta cruzime, pe locul unde au murit și au zăcut zile întregi în ploaie și ger să se așeze nu o placă, nu un monument, ci o troiță așa cum se așează la mormîntul țăranului român și pe care să fie scris: „ei au murit dintr-o eroare regretabilă", pentru că ei toți au fost copii de țărani, veniți din munții și din cîmpiile țării, lăsînd în poartă pe părinții lor amenințați cu demolarea, lăsînd în gări copilăria și imaginea unei năframe.

Propun ca să le fie reabilitată memoria.

BĂCESCU ANGELA

Nu am fost acceptat în studioul 4

Stimate domnule Octavian Paler

Domnul Silviu Brucan prin articolul „Ultimul răspuns adresat domnului Octavian Paler" publicat în ziarul România Liberă din 2 februarie 1990, vă anunță decizia sa de a opri polemica domniei sale cu dumneavoastră.

Tot în același articol vă învinuește că l-ați acuzat „nevinovat" de afirmația „cei care ne contestă au ieșit din casă abia după sărbătorile Crăciunului, cînd străzile erau sigure" deoarece pretinde că ați făcut aluzia la „liderii celor trei partide care ne contestă" și pe care dumneavoastră îi scoateți transparent din cauză.

Prin acest articol domnul Brucan folosește un procedeu subtil de propagandă electorală în care este angajat cu toată experiența pe care a acumulat-o în lunga-i activitate de comunist-oportunist.

Cum dumneavoastră citind acest articol probabil că nu-l mai veți onora cu un alt răspuns, vă anexez în acest plic o scrisoare pentru domnul Brucan cu rugămintea să faceți să-i parvină prin mijloacele ce vă stau la îndemînă.

Desigur, citind-o vedeți cine sînt și dacă cele ce-i scriu răspund în locul dumneavoastră la acuzațiile ce vi se aduc, de lipsă de obiectivitate în articolele publicate în România Liberă, pe care însă opinia publică le așteaptă zilnic cu nerăbdare și le citește cu interes.

Eu, prin cele ce-i scriu îi arăt domnului Brucan cu dovezi scrise, unde au fost „tărăniștii" în zilele de 21—25 decembrie 1989, dar că atît dînsul cît și ceilalți F.S.N.-iști au vrut să fie lăsați singuri, anticipînd încă de atunci că le va folosi în campania electorală pe care o pregăteau chiar sub focul gloanțelor.

Vă mulțumesc,
CONST. CRISTESCU

Stimate domnule Silviu Brucan

În zilele de 22, 23, 24 și 25 decembrie 1989, m-am găsit printre cei mulți care au stat în preajma clădirii televiziunii și din cînd în cînd și în clădire. Nu mai sînt tînăr și în acea mare colectivitate de tineret m-am simțit stingher. Acesta a fost și motivul pentru care, aflat sub gloanțe în clădirea televiziunii am refuzat să vorbesc tineretului de la microfonul instalat afară. Am spus că aceasta nu e pentru mine și am rugat să fiu invitat să vorbesc din studioul 4. Am fost refuzat pe motiv că nu sînt „un nume cunoscut". Și așa era. Cine să mă cunoască dacă toată viața am stat în închisori și apoi din cauza „dosarului" mi-a fost folosită capacitatea profesională numai la conducerea tehnică a marilor șantiere de îmbunătățiri funciare din zonele izolate — îndiguirea bălților dintre Dunăre și brațul Borcea, irigarea incintelor îndiguite, irigarea Bărăganului de la Giurgiu la Ciulnița, irigarea Burnasului între Turnu Măgurele și Giurgiu, iar la pensie am ieșit de la Cîmpia Turzii. În toată această perioadă, familia, ducînd în spate „dosarul" meu a fost în București.

Dar să revin la zilele fierbinți din decembrie 1989.

Refuzat pe 23 decembrie să vorbesc în studioul 4 fiind un necunoscut, am ieșit sub gloanțe din clădirea televiziunii și m-am repezit pînă acasă în str. Vatra Luminoasă, mi-am scos în grabă din arhivă actele originale pe care le-am pus într-un dosar și din care se putea vedea cine sînt și dacă mi se poate acorda încrederea de a fi primit. În dimineața zilei de 24 decembrie le-am predat unei curiere de la poarta a 2-a a televiziunii.

Între aceste acte pentru perioada 1949—1955 am introdus o hîrtie albă pe care am scris: pentru această perioadă nu am acte doveditoare de activitate deoarece am fost închis în penitenciarele Jilava și Gherla ca deținut politic, condamnat pentru „crimă de uneltire împotriva ordinii statului" într-un proces intentat unui grup de foști conducători ai studenților Național-Țărăniști din anii 1945—1947, — în așa zisul proces al T.U.N.T.-ului — (Tineretul Universitar Național Țărănesc).

Supraviețuitorii acestui lot sîntem azi „bătrînii" acestui partid. Ei bine, această filă a blocat dosarul, care poate stă aruncat și acum prin lada de gunoi a televiziunii. Nu putea apare în televizoarele telespectatorilor un P.N.Ț.-ist. Cum i-am mai putea întreba pe „țărăniști" unde ați fost voi în zilele fierbinți din decembrie? Da, am fost și noi dar ca „număr" nu ca „nume". Noi n-am deținut funcții mari în nomenclatura p.c.r. Pe noi nu ne cunoaște lumea.

De altfel și după ce mă voi prezenta cine sînt și ce acte cuprinde dosarul care se găsește și acum la televiziune, poate tot așa vă veți întreba „și cine ești"?

Sînt inginerul Constantin Cristescu:

— fost șeful organizației Tineretului Universitar Național Țărănesc din Facultatea de agronomie — Politehnica București și membrii din Valea Jiului. II.

— invalid de război — fără mîna dreaptă — din luptele pentru apărarea Bucureștiului la 23 august 1944, la care am luat parte cu regimentul de gardă „6 Mihai Viteazul", în viața civilă atunci — student;

— fost deținut politic în 1947 — în Închisoarea Craiova — ca student și apoi, inginer fiind, între anii 1949—1955 — 5 ani, în închisorile Jilava și Gherla, condamnat în procesul T.U.N.T.-ului, șeful lotului judecat fiind Ion Bărbuș — actualul vicepreședinte al P.N.Ț.-creștin și democrat.

Sînt în prezent unul din membrii activi „bătrîni" ai P.N.Ț., care am un cuvînt ascultat și respectat.

Dacă doriți să știți mai multe despre mine, un P.N.Ț.-ist care am fost cel puțin cît și dumneavoastră în viitoarea acestei „răscoale a tineretului" cereți-mi dosarul depus la televiziune, unde stă, dacă mai există, aruncat, pe undeva și în care sînt următoarele acte ÎN ORIGINAL:

— foaia matricolă militară care începe — 1941 septembrie — înrolat soldat voluntar în regimentul de gardă „6 Mihai Viteazul" și se termină — 27 august 1944 — sublocotenent rezervă, rănit pe frontul de la Băneasa;

— biletul de ieșire din spital cu diagnosticul — lipsa brațului drept;

— procesul verbal al Comisiei Medicale Militare Mixte de clasare ca „invalid de război", în care mai sînt înscrise vîrsta 23 ani; profesia — student; gradul sublocotenent de rezervă; distincții — decorat cu Ordinul Coroana României Cavaler; Aici fac mențiunea că numele meu a figurat pe placa de marmură, cu eroii regimentului, placă ce a dispărut sub dărîmăturile cazărmii intrînd în perimetrul casei republicii.

— diploma de absolvire a facultății de Agronomie — Politehnica București cu mențiunea „cum laudae". Am pus și diploma în original pentru ca cei care mi-au refuzat apariția în studioul 4 să vadă că n-am ieșit inginer prin mila profesorilor și am fost printre primii clasați în promoția 1948, deși din '45 pînă în '48 — 4 ani, mi-am continuat studiile numai cu o mînă și această stîngă;

— legitimația de membru al Asociației Științifice a Inginerilor;

— adeverința cu prima angajare în servici în 1948 la cca. un an după absolvire, ca „tehnician" datorită dosarului;

— foaia albă în care arătam „activitatea" din perioada 1949—1955 și care cred că a blocat acest dosar;

— adeverința de angajare 1956 — după eliberarea din Închisoarea Gherla ca „muncitor necalificat" la Întreprinderea de sere Popești-Leordeni;

— adeverința de numire în funcția de „inginer șef" la Întreprinderea de execuție prin cooperare a sistemului de irigații „Olt-Călmățui";

— adeverința de numire ca „director cu delegație" la aceiași Întreprindere. Cooperarea era cu specialiști, personal tehnic și toată dotarea tehnică din Anglia — fondul F.A.O.

Nu îi lăsați!

Presa trebuie să fie o forță a adevărului, de care să țină seama și măturătorul de pe stradă și președintele țării.

Mincinoș, oriunde s-ar ascunde, presa trebuie să o ia de urechi și să o arate poporului. Presa trebuie să spună adevărul verificat.

*Dacă cineva se simte „insultat" ca domnul din ședința

Cine s-a demascat

„Ei s-au demascat, s-au demascat..." le striga nu de mult din balconul P.N.T.-ului, premul ministru Petre Roman celor care fi voiseseră în ser bătăi tăceleași, poate, cu care reușiseră ți ori-mitesse în zîua de 21 decembrie să le ucidă demonstranților dorul de libertate). „Da, da, s-au demascat...", percera câte cineva de lîngă vederi [illegible] premier, căutînd unghiul fotogenic cel mai favorabil.

Cum și de ce nu [illegible] am înțeles în început, [illegible] fluidul cu care încerca să ne hipnotizeze pe cei repetenți ai istoriei. Pentru mine nu bătea [illegible] de autobasculantele [illegible] de producție și trolurile [illegible] ceasuri. În Piața Roșetti. [illegible] urmă. Însă m-am lămurit. P.N.T.-iștii, P.N.L.-iștii, P.S.D.-iștii și v-ați demascat [illegible]. Vă acuză morții veți de la Canal, Piteștl, Bigăr și [illegible], cei schingiuiți și aruncați pe ferestrele birourilor de anchetă, cei care și-au lăsat casele în indigenta siberiană a Bărăganului. Vă acuză martiraș lui Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Titel Petrescu, moartea sălbatică (sinucidere sau crimă ? !), cu un pistol în gît, a lui George Brătianu. Vă acuză tonul. Voi n-ați nu. Vă acuză România, conform considerat Internaționalei a directivelor Internaționalei a Ilicș, un stat imperialist, și [illegible] militat pentru instrăinarea [illegible] meleagurilor pe care au copilărit Ștefan cel Mare și Avram Iancu. Voi n-ați părăsit țara pe furiș la indicațiile secrete ale [illegible] ca să vă întoarceți pe tancurile lui Vlasinski și [illegible] cu sorîjinul lor „democrația" stalinistă a mu[illegible]. Vă n-ați deposedat țăranii cu pistolul la tîmplă de pămînturi [illegible] din fața [illegible] și cultura românească, bă[illegible] intelighenția. Interbelică [illegible] ați falsificat istoria [illegible] prin dogma [illegible] mentalitatea [illegible] bazată pe [illegible] adevărului și moral creștine. [illegible] Ziua de Vineri a fost o zi nefastă pentru Nicolae Ceaușescu. Vineri a fost apostrofat la Congresul al XII-lea. Într-o zi de Vineri s-a aprins flacăra revoluției la Timișoara. Iar în 22 decembrie tot Vineri dictatorul inițiat a încercat să fugă și a fost prins. Aceste coincidențe au generat ideea unei justiții imanente și au condus poporul să mărturie. Sfînta Vineri pedepsește, ceaușescu nu mai este. Scurt istoric publicat în 1904 cu titlul „SAPTE BISERICI DIN BUCURESTI cu averea lor proprie" menționează : Biserica cu hramul „Cuvioasa Paraschiva", cunoscută sub numele de Sf. Vineri Hersaca, din București, situată la intrarea Străzii Sfînta Vineri cu Calea Călărașilor a fost zidită pentru I-a oară în anul 1545 (7153) de către Jupîn Nicolae vel agă cu soția sa Ioana și cu fiul lor Călin Spătarul, de la numele căruia, fiindcă i se mai zicea și Agăș, Biserica i-a păstrat numele pînă în anul 1749. Așa cum se vede astăzi a fost reconstruită în anul 1839 de către Arhiereul IOANICHIE STRATONICHIAS și de paharnicul Gheorghe Poenaru, care i-a făcut alte îmbunătățiri și s-a sfințit în ziua Sfintei Ecaterina 25 noiembrie din același an, în timpul domniei lui Alexandru Vodă Ghica. Iată cum sună și pisania, care se găsea deasupra ușii la intrarea în biserică. Această Sfîntă Dumnezeiască Biserică este zidită cu cheltuiala răposatului întru fericire Arhiereul Ioanichie Stratonichias ajutat și de alți pravoslavnici creștini un bogatel și cînd era a se săvîrși de zugrăvit în anul 1839, luna octombrie 30 și-a dat obștescu sfîrșit, lăsînd îngrijirea celor dinăuntru D-lui Marele Paharnic Gheorghe Poenaru, Epitropul Prea Sfînției Sale, care a făcut toate precum se vădi ; a fost Biserica mică zidită de răposații jupân Nicolae Vel Agă, Ipac Ioana, soția D-lui, Ipac Călin Spătarul fiul Dior la anul 7153 cu hramul Prea Cuvioasei Paraschivei, iar fericitul ctitor Ioanichie au adăugat hramul Botezul Mîntuitorului Nostru Iisus Christos și prea Marea Mucenița Parasckevei ; s-au sfințit în zilele sfinților Mucenici Ecaterina și Mercurie, săvîrșindu-se toată lucrarea în zilele Măriei sale Alexandru Vodă Ghica, care în sfîrșit a întărit ctitoria veche a D-lui Vistierul Constantin Hersecu 1839 Noiembrie 25.

Iubiți credincioși de pe tot cuprinsul țării !

În condițiile de libertate create în România de azi, care dorim să fie de renaștere spirituală, credem că trebuie să urmăm și noi exemplul marelui nostru voievod Ștefan cel Sfînt ca întru mulțumire Domnului pentru victoria împotriva dictaturii comuniste să se purceadă la reconstruirea Bisericii Sfînta Vineri ca o ctitorie a întregului popor.

Pentru realizarea acestui scop nobil este necesar să se actualizeze și să se generalizeze în tot cuprinsul țării și la cunoștința întregii suflări românești obolul văduvei sărace din Sfînta Evanghelie. Și se știe că : Deși cantitativ ea a dat foarte puțin, calitativ a dat mai mult decît toți : tot ce a avut.

„Dați un leu pentru Atheneu" a fost pe vremuri îndemnul care a aprins flacăra generozității în sufletul românilor. Rezultatul s-a concretizat în edificiul impunător care ne înalță și ne înobilează. Și desigur nu e fără semnificație faptul că la împrejurările revoluției noastre pentru libertate, dreptate și demnitate nici un glonț nu a atins Ateneul Român, deși este situat în apropierea atitor distrugeri.

În sufletul poporului român trebuie să se repete acum momentul Atheneului.

Ceea ce s-a realizat atunci pe planul artei și al culturii este imperios necesar să se realizeze acum pe planul spiritual al credinței strămoșești. Să nu precupețim deci obolul și contribuția noastră pentru reconstrucția în condiții optime a bisericii Sfînta Vineri.

Numele evocativ și de rezonanță „Sfînta Vineri" este și al contului bancar :

PAROHIA SFÎNTA VINERI
Filiala CEC Sector 3
Nr. 45.11.03.44

Viitoarea biserică Sfînta Vineri va cinsti în veci jertfa eroilor revoluției, va înălța rugăciuni pentru pomenirea întregului popor ctitor și va evoca pentru posteritate „VINEREA MARE A ELIBERĂRII POPORULUI ROMAN" din 22 Dec. 1989.

MIHAI OLTEANU

ANUNT

Domnul Cozma Enache, din Galați, în vîrstă de 71 de ani, membru P.N.T., a fost omorît în dimineața zilei de 21 februarie a.c.

Autorii faptei pe nume Budescu Gheorghe din comuna Oancea și Iordache Petrică din comuna Folești au fost identificați de poliția locală la patru ore de la comiterea crimei și arestați.

Tinerii noștri

S-a vorbit foarte mult de Partidul Național Țărănesc — Creștin și Democrat, ca fiind o grupare a bătrînilor. Nu este adevărat. Încă din primele zile de după Revoluție afluența tinerilor către partidul nostru a fost foarte mare. Zilnic tineri făcînd parte din toate categoriile sociale, veneau să se înscrie, făcînd tot ce le stătea în putință să-și aducă contribuția la lupta împotriva nedreptăților mostenite de la vechiul regim comunist. Făcînd parte din comitetul provizoriu de conducere al Organizației centrale de tineret al P.N.T. — C.D. am luat parte la aceste manifestări.

„Bătrînii", adică vechii militanți ai partidului, au fost mentorii acestei organizații de tineret ; fără ei nu se putea reînființa acest partid. Cel mai apropiat colaborator a fost și este domnul Ion Puiu, care în rîndul lui a condus această organizație în perioada de glorie a partidului. Domnia sa încearcă mereu să educe tineretul în spiritul dragostei de țară, a respectului față de istoria și martirii neamului dar mai ales în spiritul moralei creștine.

Acești tineri încearcă să contribuie prin voința și entuziasmul lor la edificarea unei democrații reale în România unde să dispară complet urmele comunismului. Mulți dintre acești tineri au stat zile și nopți în sediul central al P.N.T. — C.D. pentru a pregăti lozinci, manifeste și alte materiale de propagandă cu caracter pasnic în scopul de a înlătura din viața politică a țării a oricăror rămășițe comuniste. Printre acești tineri aș vrea să enumăr pe : Ion Rădoi (președintele organizației centrale de tineret), Tiberiu Tăutu, Sorin Lupescu, Dragos Popescu, Dan Mihăilă și mulți alții care în spiritul moralei creștine au acționat încă de la reînființarea partidului.

După reîntoarcerea de la Bruxelles, unde a participat în fruntea unei delegații a partidului la Congresul Internațional Creștin-Democrat, vicepreședintele P.N.T.—C.D., unul din marii noștri poeți contemporani domnul Ioan Alexandru, spunea în cadrul unei întîlniri cu membrii organizației de tineret :

„După o zi de muncă puneți-vă mereu întrebarea : Ce ați făcut voi azi pentru semenii vostri, adică ce ați făcut voi pentru Cristos ?".

O întrebare pe care fiecare dintre noi trebuie să și-o pună mereu, deoarece sîntem creștini și luptăm cu toții pentru dragoste și înțelegere între oameni. Fără dragoste nu există nici democrație.

Cu Dumnezeu înainte !

ROBERT GRIGA

Apel pentru reconstruirea bisericii Sfînta Vineri

În ziua de 19 iunie 1937, Biserica Sfînta Vineri Hersaca din București, cu hramul Cuvioasa Paraschiva a căzut pradă buldozerelor. Pe lîngă nenumărate monumente istorice și lăcașuri de rugăciune sacrificate megalomaniei, ignoranței și urii față de ceea ce depășea puterea de înțelegere a dictatorului dictator, această neînțelegere ar putea fi estompată dacă o serie de întîmplări nu ar face-o să apară ca o confruntare între tranșul ateu și spiritualitatea creștină.

Ziua de Vineri a fost o zi nefastă pentru Nicolae Ceaușescu. Vineri a fost apostrofat la Congresul al XII-lea.

Într-o zi de Vineri s-a aprins flacăra revoluției la Timișoara. Iar în 22 decembrie tot Vineri dictatorul inițiat a încercat să fugă și a fost prins.

Aceste coincidențe au generat ideea unei justiții imanente și au condus poporul să mărturie.

Sfînta Vineri pedepsește, ceaușescu nu mai este.

Scurt istoric publicat în 1904 cu titlul „SAPTE BISERICI DIN BUCURESTI cu averea lor proprie" menționează :

Biserica cu hramul „Cuvioasa Paraschiva", cunoscută sub numele de Sf. Vineri Hersaca, din București, situată la intrarea Străzii Sfînta Vineri cu Calea Călărașilor a fost zidită pentru I-a oară în anul 1545 (7153) de către Jupîn Nicolae vel agă cu soția sa Ioana și cu fiul lor Călin Spătarul, de la numele căruia, fiindcă i se mai zicea și Agăș, Biserica i-a păstrat numele pînă în anul 1749.

Așa cum se vede astăzi a fost reconstruită în anul 1839 de către Arhiereul IOANICHIE STRATONICHIAS și de paharnicul Gheorghe Poenaru, care i-a făcut alte îmbunătățiri și s-a sfințit în ziua Sfintei Ecaterina 25 noiembrie din același an, în timpul domniei lui Alexandru Vodă Ghica.

Iată cum sună și pisania, care se găsea deasupra ușii la intrarea în biserică.

Această Sfîntă Dumnezeiască Biserică este zidită cu cheltuiala răposatului întru fericire Arhiereul Ioanichie Stratonichias ajutat și de alți pravoslavnici creștini un bogatel și cînd era a se săvîrși de zugrăvit în anul 1839, luna octombrie 30 și-a dat obștescu sfîrșit, lăsînd îngrijirea celor dinăuntru D-lui Marele Paharnic Gheorghe Poenaru, Epitropul Prea Sfînției Sale, care a făcut toate precum se vădi ; a fost Biserica mică zidită de răposații jupân Nicolae Vel Agă, Ipac Ioana, soția D-lui, Ipac Călin Spătarul fiul Dior la anul 7153 cu hramul Prea Cuvioasei Paraschivei, iar fericitul ctitor Ioanichie au adăugat hramul Botezul Mîntuitorului Nostru Iisus Christos și prea Marea Mucenița Parasckevei ; s-au sfințit în zilele sfinților Mucenici Ecaterina și Mercurie, săvîrșindu-se toată lucrarea în zilele Măriei sale Alexandru Vodă Ghica, care în sfîrșit a întărit ctitoria veche a D-lui Vistierul Constantin Hersecu 1839 Noiembrie 25.

Iubiți credincioși de pe tot cuprinsul țării !

În condițiile de libertate create în România de azi, care dorim să fie de renaștere spirituală, credem că trebuie să urmăm și noi exemplul marelui nostru voievod Ștefan cel Sfînt ca întru mulțumire Domnului pentru victoria împotriva dictaturii comuniste să se purceadă la reconstruirea Bisericii Sfînta Vineri ca o ctitorie a întregului popor.

Pentru realizarea acestui scop nobil este necesar să se actualizeze și să se generalizeze în tot cuprinsul țării și la cunoștința întregii suflări românești obolul văduvei sărace din Sfînta Evanghelie. Și se știe că : Deși cantitativ ea a dat foarte puțin, calitativ a dat mai mult decît toți : tot ce a avut.

„Dați un leu pentru Atheneu" a fost pe vremuri îndemnul care a aprins flacăra generozității în sufletul românilor. Rezultatul s-a concretizat în edificiul impunător care ne înalță și ne înobilează. Și desigur nu e fără semnificație faptul că la împrejurările revoluției noastre pentru libertate, dreptate și demnitate nici un glonț nu a atins Ateneul Român, deși este situat în apropierea atitor distrugeri.

În sufletul poporului român trebuie să se repete acum momentul Atheneului.

Ceea ce s-a realizat atunci pe planul artei și al culturii este imperios necesar să se realizeze acum pe planul spiritual al credinței strămoșești. Să nu precupețim deci obolul și contribuția noastră pentru reconstrucția în condiții optime a bisericii Sfînta Vineri.

Numele evocativ și de rezonanță „Sfînta Vineri" este și al contului bancar :

PAROHIA SFÎNTA VINERI
Filiala CEC Sector 3
Nr. 45.11.03.44

Viitoarea biserică Sfînta Vineri va cinsti în veci jertfa eroilor revoluției, va înălța rugăciuni pentru pomenirea întregului popor ctitor și va evoca pentru posteritate „VINEREA MARE A ELIBERĂRII POPORULUI ROMAN" din 22 Dec. 1989.

MIHAI OLTEANU

Indezirabil la TVRL

Luni 05.02.1990, Popescu Eugen, colaborator permanent al Redacției Tineret al TvRL (cf. deleg. nr. 28/15.01.1990) a prezentat din partea Ligii Studenților d-lui Buzdugan, redactor șef al Redacției Tineret, cererea (nr. 12/02.02.1990) de a se asigura o echipă de filmare care, împreună cu o delegație a Ligii Studenților, o delegație a Sindicatului Liber Studenesc și o persoană nominalizată în ultimul moment, să realizeze un reportaj în anfiteatrele ce aparțineau Departamentului Securității Statului, indiferent de profil. Reportajul ar fi fost destinat marelui public, astfel încît acesta să la cunoștință de activitățile acestui departament, anterior Revoluției și în prezent.

Dl. Buzdugan a fost de acord, stabilind chiar ca operator pe dl. Roman Lucian, care luase parte la discuție.

A doua zi în jurul orei 10, dl. Popescu s-a prezentat din nou la TvRL, unde, la poartă, a fost anunțat de dispoziția d-lui Buzdugan prin care i se lua dreptul de a intra în instituție.

Prin bunăvoința d-lui plutonier de la poartă dl. Popescu a luat legătura cu șeful Redacției Tineret, care i-a comunicat see că dispoziția provine de la dl. Aurel Dragoș Munteanu.

Note și COMENTARII

Spinii recunoștinței

Numele meu este Ion Machidon, tînăr dascăl. Se spune că orice om are o „stea" a lui, s-o numim destinul nostru. Mă întreb dacă blestemul s-a abătut (cumva) și asupra mea, și ce fel de „stea" mi-i avînd ?

Cu toate greutățile inerente, de pînă acum, am o fire meditativă, rezultatul fiind publicarea subsemnatului în reviste diverse cît și mai multe premii la concursurile naționale de poezie.

Sînt născut în Urechești — Bacău. O copilărie frumoasă întreruptă la vîrsta de 13 ani de un accident nefast — electrocutare —, în urma căruia rămînînd infirm de ambele mîini.

Biata mea mamă, cu o pensie C.A.P. de 150 lei și cu un lot ajutător — fie-i țărîna ușoară —, cît a suferit numai ea știe, — enormitatea și absurditatea părerii primarului (altfel nu pot spune ce), că ar fi bine, să mă dea la azil. Am reușit să absolv școala generală și liceul de handicapați.

Calvarul existenței, însă n-a încetat. Ușile capitonate ce asculta „oameni imposibili" nu puteau oferi un loc de muncă — anul fiind 1972.

Am venit în București unde, prin bunăvoința unor oameni de bine, am fost angajat. Zbaterea aceasta continuă, obstacolele de tot felul m-au adus în situația unui „albatros rănit", în timpul regimului ceaușist.

Locuiesc pe strada Cosaci nr. 3, bloc T 3 B, etaj X, în sectorul 2 al Capitalei, într-o cameră. Familia mea este compusă din subsemnatul, soția și un copil de vîrstă preșcolară.

În anul 1985 m-am adresat fostului C.C. — audiențe. Mila, dar și respectul pentru cetățean nu erau incluse în nomenclatura serviciului, ceream o locuință — răspunsul îl poate deduce orișcine ! Am continuat și... sfaturile și promisiunile. Vorba ceea : „ce-i pasă sătulului de flămînd..."

„El" nu erau vinovați că eu sînt bolnav, o soluție ar fi fost (cîtă cruzime !) să dau copilul spre creștere și educare statului. Revoltat că nu am fost de acord cu această propunere am fost „îmbrîncit" pe ușă afară, negîndindu-se că avea în față un om infirm care nu se putea apăra. Copilul din brațe înspăimîntat plîngea în hohote.

Revoluția nu a adus și democrația mult dorită în multe instituții. Dovadă că este asa. Primăria Sectorului 2 (prin organele de conducere) nu mi-a primit nici măcar memoriul, dar să mai stea de vorbă. Fac un apel disperat la bunăvoința celor în drept pentru a fi ajutat. (ION MACHIDON).

Dl. Ifrim Neculai, muncitor la cooperativa Constructorul din Focșani, detașat la Compania ARCIF din Irak de la 1 octombrie 1987, la sistemul de îmbunătățiri funciare, a încercat în două rînduri să aducă la cunoștință FSN și de două ori la cea a TVR, situația grea în care trăiesc muncitorii români din Irak, așa după cum reiese din bonurile de înregistrare cu nr. 103 din 4 ianuarie 1990 și cel cu nr. 2586 din 29 ianuarie 1990, emise de Biroul de Sesizări și Audiențe al Consiliului FSN și respectiv cele cu nr. 890199 din 15 I 1990 și nr. 89248 din 25 I 1990, emise de Registratura generală a TVRL.

În memoriile prezentate, dl. Ifrim prezintă lipsa de cadre competente, abuzurile cadrelor de conducere, condițiile de viață, cazare, masă, salarizare, asistență medicală necorespunzătoare ale muncitorilor, cerînd să se ia măsuri pentru reglementarea situației.

Încercările sale au eșuat. FSN și RTV (rubrica „Reflector") nu au luat în seamă cererile sale. Sperăm că, în urma semnalului nostru, forurile competente vor înființa o comisie care să studieze problema muncitorilor români din Irak. (DORA MEZDREA)

CITIȚI ȘI RĂSPÎNDIȚI ZIARUL DREPTATEA

Știm cu toții cîte eforturi trebuiau făcute pînă acum la cederea pensionării, chiar dacă îndeplineai condițiile, chiar dacă nu. În general eforturile erau aceleași - destul de substanțiale.

Se părea că decretul cu privire la pensionare va reglementa pentru totdeauna această situație. Dar lucrurile nu stau chiar așa. Deși condițiile pricind pensionarea sînt foarte clare, la continuare se fac multe abuzuri — conform obișnuiței.

Într-una din zile primesc la redacție vizita domnului Serban Gheorghe, domiciliat în satul Manolache, comuna Gîlma, din Sectorul Agricol Ilfov, care ne-a relatat :

„Sînt angajat din 4.05.1961 la centrul mecanic "Dudești-Cioplea, strada Iliuara. În 4.09.1965 am venit prin transfer la Întreprinderea „Lacuri și vopsele 13 septembrie", actuala Policolor, unde lucrez și la prezent ca operator chimist, categoria 5 cu 2.

Menționez că pe această perioadă nu mi-am schimbat locul de muncă nici măcar pentru o zi, dar cu toate acestea, am foarte mari necazuri acum cînd m-am depus dosarul de pensionare pe data de 2 februarie 1990. La depunerea dosarului mi s-a comunicat că sînt scos din grupa a doua din anii 1965 pînă la 1969 deci patru ani, apoi din 1976 pînă la 1980 deci încă patru ani, din 1987 pînă la prezent, spunîndu-mi că „figurez la alte munci". Poate îmi spune cineva dacă nu trebuia să fiu și eu anunțat la vremea respectivă de aceste măsuri și nu acum cînd am vîrsta de 62 de ani și cer respectuos ieșirea mea la pensie. Deci eu acum nu mai profit de 10 ani de grupa a doua și figurez numai cu 14 ani la depunerea dosarului de pensionare.

În cererea mea de pensionare am solicitat ieșirea la pensie cu data de 2 februarie 1990, dar nu mi s-a acordat acest drept, deși am avut un accident la locul de muncă în urma căruia am avut fracturate toate oasele de la degetele piciorului drept.

Ca răspuns la cererea mea mi s-a spus că voi fi pensionat la 1 mai 1990.

Menționez că și alți colegi de-ai mei au mai depus dosarul, iar cererea lor a fost soluționată înainte de 1 mai a.c. deși diferă cu numai 60 de luni.

Vă rog insistent să mi se aprobe pensionarea înainte de 1 mai, și să se revină asupra deciziei potrivit căreia nu mi se recunosc 10 ani de muncă din grupa a doua".

Datorită faptului că cererea domnului Serban Gheorghe nu a fost soluționată pozitiv pînă acum, îi resnecăm dorința de a publica în ziarul nostru cererea pe care ne-a trimis-o, ca înainte de a bate la ușile noastre pe la ușile uși.

A venit vremea să învățăm să fim oameni !

AURA ALEXA IOAN

Scuarul din Piața Universității — locul unde sufletele noastre plîng pentru cei care și-au dat viața în Revoluție, locul de pelerinaj al celor ce vor să aprindă o lumină celor duși dintre noi.

Ieri, acolo, am putut vedea un lucru care ne-a bucurat enorm : amenajarea acestui loc cu dale de piatră. O măsură extrem de necesară pentru aspectul civilizat al acestui loc, fapt pentru care mulțumim, în numele tuturor celor care vor să vină în acel loc al aducerii aminte și lacrimilor, Primăriei și Direcției Domeniului public. (ASTERIX).

Desființarea I.L.F.-urilor sau cine sînt intermediarii?

Nefăcînd altceva, între producător și beneficiar, decît să strangulege aprovizionarea ritmică a populației cu legume și fructe proaspete de bună calitate, Butnaru Gheorghe, Antonache Ion, Stanca Dumitru din piața Matache, Diaconu Ioan din Hunedoara și Prunaru Marian din Călărași împreună cu mulți alții care au manifestat duminica în fața Ministerului Agriculturii, dorese același lucru : desființarea I.L.F.-urilor.

Avînd menirea să încheie contracte cu producătorii, să preia fondul de marfă, printr-o recepție exigentă, să sorteze și să le furnizeze la magazinele comerciale, Mihai Bărbuliceanu și nu numai el le reproșează următoarele :

— au preluat produse de proastă calitate de la producător pe care le-au furnizat la magazine ;

— au lăsat neaprovizionate magazinele care refuzau marfa de proastă calitate ;

— nu au ridicat la timp ambalajele, blocînd circularea lor ;

— nu au trimis forță de muncă pentru operațiile de descărcare conform convenției contractuale ;

— au furnizat marfa ușor vandabilă în mod preferențial așa ziselor unități care nu le-au făcut greutăți la recepția mărfurilor de proastă calitate.

Toți cei prezenți și-au pus atunci întrebarea : de ce beneficiază I.L.F.-urile pentru activitățile prost exercitate sau chiar și pentru cele neexercitate de 25—40% din prețul de cost al produsului, pe cînd I.C.S.I.F.-ul numai 11%.

„Nu vrem ca unitățile comerciale de legume-fructe să fie preluate de Agricultură". „Am fost la Agricultură pînă în 1986 și am practicat un comerț de proastă calitate". „Vrem să promovăm un comerț modern, calitativ". „Facem parte din M.C.I."

REMUS AGATINEI

Recent înființatul program doi nesa făcut surpriza prezentării, în cadrul emisiunii „Medicina tradițională" de marți 12 februarie, a unui tînărul bucureștean ce își arogă titlul, de nimeni acordat, de profesor de Yoga integrală. Lăsînd la o parte faptul că „Yoga integrală" nu există ca domeniu de sine stătător decît în mintea celui care a inventat acest termen și care vrea să-l impună prin intermediul televiziunii române libere, emisiunea de marți ne-a arătat că se proiectează la orizont primejdia apariției sectelor orientale. Aceste secte, care au avut o activitate mai mult sau mai puțin clandestină în timpul dictaturii, nu vor întîrzia să profite de noua atmosferă de libertate religioasă pentru a se impune opiniei publice și a cîștiga cît mai mulți adepți.

Sectele orientale în actualitate

În anii negri ai regimului comunist, mulți tineri, profund dezamăgiți și induși în eroare de atitudinea lipsită de curaj a clerului bisericii ortodoxe s-au pierdut. Ingredientele în spiritualitatea creștină. Ei se simțeau din ce în ce mai îndepărtați de învățătura creștină datorită pe de o parte, atеismului vulgar ridicat la politică de stat și ce de altă parte lipsei de interes manifestate de clerul ortodox pentru catehizarea tinerilor. Și astfel, acești tineri, setoși de o viață nouă și de un conținut în sistem de valori morale, au aderat cu entuziasm la cea ce părea a fi soluția cea de mîntuire totală. Yoga, yogii, budismul, hare krișna și tot felul de [illegible] au apărut o rodnică [illegible] de adepți în țara noastră. Printre noii adepți se găsesc și oameni în vîrstă care credeau că Yoga, prezentată de zeloșii ei propagatori ca panaceu universal, le va lecui toate bolile pe care fundamentata medicină occidentală nu reușise să le vindece. Mai erau în sfîrșit alții care își închipuiau că Platon poate fi aruncat la gunoi după ce un guru bărbos și incult, de preferință indian dar la nu Maharishi ori alți guru cu nume pompoase s-au ocupat ori se ocupă de dezmoștenții lumii indiene ci misiunile de caritate creștine, fidele învățăturii lui Cristos. Și să nu uităm că India, cea care se pretinde cu orgoliu cea mai spiritualizată țară a lumii a investat sistemul de caste care nevoile și locaș, le-a vîndut mult lăudata meditație ce le va permite să dezlege într-un răstimp foarte scurt acele taine cu care omenirea își bate capul de cîteva mii de ani.

Este de mirare cum acestia nu se gîndesc că dacă Yoga și filozofiile indiene ar avea virtuțile care li se atribuie, popoarele Indiei ar trebui să fie cele mai sănătoase și cele mai înaintate pe calea cunoașterii din lume. Or, realitatea este că nicăieri în lume mizeria, boala, foamea, analfabetismul, nu les atît de pregnant în evidență ca în India. Și ele au existat dintotdeauna într-o proporție atît de îngrozitoare și cît o urmă, să vină o fată din baieșenica Albanie (viitoarea Maică Tereza din Calcutta, premiul Nobel pentru Pace 1979) pentru ca bolnavii și săracii și-a bătă parte de îngrijire, iar muribunzii străzii și-și noată trăi, în sfîrșit ultimele clipe în pace. Nu Sri Ramakrishna, nici Rama na este altceva decît un fel de apartheid.

Porțile larg deschise libertății vor permite și felurîților apostoli ai sectelor orientale să se strecoare printre noi. Mulți dintre ei sînt oameni fără căpătîi care găsesc în secte o cale ușoară de existență și de influențare a semenilor lor. Aceasta nu înseamnă că toți cei ați oameni primejdioși, dimpotrivă, ei cunosc multe tehnici de „spălare a creierului" și de manipulare a oamenilor astfel încît reușesc să facă din adepții lor niște fanatici. Ei prezintă sectele lor în lumini foarte ademenitoare și prin recuzita lor exotică reușesc să impresioneze pe foarte mulți.

Rezultatul este de cele mai multe ori ruinarea fizică și psihică a adepților lor. Cei care au văzut cum doza lunga Cîmpului orientul aș-pți se deșpodesă și fizic sau și cînd mintile în urma exercițiilor, posturilor, meditațiilor de tot felul și altor practici aberante scoase din cărți de Yoga sau Zen, devin cei mai feroși adversari ai acestor secte. Este semnificativ de amintit cazul lui Yehudi Menuhin care era pe cale să se distrugă fizic și psihic datorită învățăturilor unui guru (maestru indian) considerat printre cei mai buni în lume, Yiengar. Pentru cei care nu cred, maestrul Celibidache poate depune mărturie. Cu atît mai mult ne-a surprins prezența în emisiunea de marți a acelui „profesor de Yoga integrală" care nu are nici-o pregătire științifică (nici măcar liceul nu știe dacă l-a terminat) și care a lăsat în urma lui cîteva persoane cu mintea rătăcită (ai căror nume ne permitem să-l trecem sub tăcere). Televiziunea română ar trebui să de-a dovadă de o mai mare prudență în astfel de cazuri cu atît mai mult cu cît Yoga, care a făcut atîta vîlvă în Occident în trecut, este mult pusă astăzi sub semnul întrebării de către tot mai mulți psihologi, psihiatri și alți specialiști.

Cum cei mai ușor atrași de astfel de secte sînt tinerii, încă departe de rădăcinile lor spirituale, de creștinism, se înțelege ce importanță mare are catehizarea lor. Dacă Biserica romano-catolică și bisericile creștine s-au făcut și își fac în continuare datoria răspîndind învățătura lui Cristos în rîndul tineretului, Biserica Ortodoxă română trebuie să ia urgent măsuri în acest sens. Să nu uităm că Mircea Eliade, excepționalul istoric al religiilor, a cerut să fie [illegible] contemporanii ritualului creștin ortodox, acolo la îndepărtata Americă.

LUCIA ȘTEFAN

Cui vă dăruiți inima?

Cu profundă emoție am aflat (din presă, radio, T.V.) despre gestul de nematipomenită solidaritate, omenie și atașament față de toți cei care se străduiesc să salveze națiunea.

Ca întotdeauna minerii au dat și de această dată dovadă de spirit de echipă, camaraderie, într-un cuvînt de întrajutorare și la primul semnal al lăuntrului lor cei aproximativ 6000 ortaci au venit în București pe data de 19 februarie să apere... pe cine ? și ce ?

Poate pe dl. Iliescu tase cum scandau cei mai mulți, poate F.S.N.-ul (cum se exprimau aceiași), poate Guvernul provizoriu sau Consiliul Provizoriu pentru Uniune Națională ?

Dar nici într-un caz nu au venit să apere interesele poporului. Oare pentru cei 200 de manifestanți turbulenți care s-au dedat la acțiuni reprobabile ?

Sau poate ați venit în București să intimidați miile de locuitori pașnici care au manifestat în data de 18 februarie, pentru revendicarea unor drepturi promise de conducătorii F.S.N. imediat după revoluție și neonorate nici pînă acum ?

Să știți că aproximativ 90% din cei care au manifestat duminică au fost oameni de bună credință : muncitori, elevi, studenți, intelectuali care în urmă cu o lună au manifestat arătîndu-și atașamentul față de F.S.N., dar care, iată au venit din nou întrucît conducătorii F.S.N.-ului nu s-au ținut de cuvînt față de promisiunile date atunci.

Lozinca cea mai des scandată și auzită duminică nu întîmplător a fost „iarăși am venit, pentru ne-ați mințit" ?

Prin natura profesiei (geochimist) am avut ocazia să cunosc mulți mineri din Baian, Bucium Sasa, Bucium Tebile, Roșia Veche, Căpeni și am putut cunoaște sufletul lor mare, spiritul lor de întrajutorare, interesul cuvînt bunătatea lor înduioșă pînă la naivitate, calitățile pe care le au marea majoritate a ortacilor și de care s-au servit în decursul timpurilor mulți rău intenționați.

Gîndiți-vă dragii noștri mineri, comuniștii v-au promis totul, dar nu s-au ținut de cuvînt.

Gîndiți-vă la timpul comunist (dacă mai merită să ne gîndim la el) — pe care de altfel l-ați făcut și „miner de onoare" — cîte promisiuni v-a făcut și cît de puțin v-a dat ?

Cu laude și promisiuni din partea lui v-a stors și ultima picătură de energie pentru a scoate aurul și argintul pămîntului pe care el l-a folosit numai în scopuri personale și nu pentru binele poporului.

Dragi mineri vă întreb și-a nici o intenție de a destabilisa situația existentă, care mai este nevoie de o nouă experiență pentru a cădea într-o cursă ?

Și pentru aceasta era cazul să amenințați poporul cu rîngi, tîrnăcoape și alte unelte de care voi vă folosiți în mînă ?

Oare voi nu aparțineți poporului ?

Oare voi nu munciți pentru popor ?

Oare cei care sînt puși să apere interesele voastre nu trebuie să apere interesele întregului popor ?

Atunci de ce atîta ură din partea voastră împotriva celor care și-au cerut drepturile (excluzînd pe cei 200 de răufăcători) care nu știu cît și cu joc l-au făcut manifestînd civilizat, scandînd lozinci și așteptînd totodată răspuns din partea conducătorilor C.P.U.N.

Fiți atenți cui vă dăruiți inima și pe cine tendențiați pentru a vă apropia pe altcineva care prin tot ceea ce face nu diferă mult de cei care v-au mințit ani la rînd. Sînteți alături de voi toți oamenii de bine, fiți alături de noi.

Cu convingerea că aceste rînduri — care au pornit din inimă pentru oameni — au găsit ecou în sufletele voastre, vă asigur de toată deșertăciunea, [illegible] ! ASA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU !

VASILE TIRON
geochimist

Scrisoare către mineri

Oare minerii din Valea Jiului au uitat că au fost primii care au manifestat împotriva minerului și a dictaturii ?

De ce confundă acum niște manifestanți pașnici, care își exprimă temerile în ziua lor liberă (duminica), cu un grup restrins de huligani (manevrați probabil de forțe extremiste ce pot purta orice masacă ?

Atunci cînd vorbesc de istoria unor partide ar trebui să nu confunde istoria fabricată de fosta dictatură cu adevărul istoric. Ar trebui, de asemenea, să nu confunde democrația cu dictatura minerilor din Valea Jiului.

Și poate ar mai trebui să ne spună și de ce nu au venit între 17 și 22 decembrie 1989 la Timișoara sau la București.

ȘERBAN MADGEARU

www.dacoromanica.ro

PÎNĂ la ORA 12

Manifestație la Timișoara

Ieri 22 februarie a.c. la Timișoara a fost organizată o manifestație împotriva Frontului, a dl. Ion Iliescu și împotriva demonstrației minerilor din 19 februarie. Manifestația a început la orele 16,00 și a durat pînă la orele 19,00.

Locul de desfășurare a fost Piața Unirii. Au participat 10—12 mii de cetățeni (muncitori, intelectuali, studenți, militari din garnizoana Timișoara, țărani din jurul municipiului) de toate vîrstele și de toate naționalitățile existente în județ.

Desfășurarea manifestației a fost autorizată de : Prefectul județului ing. Mateescu, Primarul Arh. Pompiliu Alămureanu și de Șeful poliției lt. col. Viorel Oancea.

Manifestația a fost organizată de :

— Societatea Timișoreană a scriitorilor și gazetarilor participanți la Revoluție

— Societatea „Europa" a studenților din Timișoara

— Confederația „16 Decembrie"

— Organizația independentă a tineretului din Timișoara.

— Societatea studențească „Tim-17"

— Societatea democratică a maghiarilor din Banat

— Organizația tineretului maghiar din Timișoara.

În principal s-a manifestat pentru :

— Pedepsirea și destituirea din toate funcțiile a angajaților securității, miliției și a activului fostului partid comunist. Destituirea generalului Chițac — participant activ la evenimentele din 16—20 decembrie 1989

— Renunțarea la intervențiile minerilor contra demonstrațiilor populare din Capitală și din toată țara.

— Condamnarea vehementă a acțiunilor minerilor

S-a scandat „Jos Iliescu" — manifestanții fiind atitudine împotriva discriminării politice pe care o are aceasta în parlament și în conducerea statului. Populația și-a exprimat adeziunea față de partidele istorice: P.N.T.—C.D., P.N.L. și P.S.D.

S-au mai cerut : demisia guvernului, demisia vinovaților ce au pactizat în Revoluție cu elementele ceaușiste, alegeri libere, pluripartism politic, partide democratice. S-a manifestat cu entuziasm față de apelul cadrelor militare adresat guvernului și d-lui Ion Iliescu, condamnîndu-se atît atitudinea sa, cît și a d-lui Gelu Voican, deoarece din cele 13 puncte ale apelului au fost soluționate numai două : — destituirea ministrului dl. Militaru și acordarea unor drepturi militarilor în termen.

Manifestanții au mai cerut ca data Revoluției din decembrie să fie 16 decembrie, zi în care au început masacrele odioasei dictaturi în Timișoara.

Timișoara a învățat din lecția Bucureștiului și organizîndu-și propriile cordoane de securitate, a împiedicat infiltrarea provocatorilor. Manifestația s-a desfășurat astfel pașnic, fără violență, în spirit de fraternitate cu toate naționalitățile conlocuitoare. S-a spus : „Bănățenii nu suferă de miopie politică, în privința naționalităților conlocuitoare și a viitorului României".

La fel de pașnic cum s-a desfășurat, manifestația s-a terminat la orele 19,00 în fața Operei din Timișoara.

„Crișana liberă" și democrația minciunii

„CRIȘANA LIBERĂ" este fostul oficios județean al partidului comunist, cu apariție la Oradea și cu răspîndire strict în județul Bihor. Ziarul își construise din timp o redută inexpugnabilă din punct de vedere ideologic (toți cei 20 de membri ai redacției fiind selecționați cu grijă în timp prin tot felul de epurări), evenimentele din 22 decembrie surprinzînd ziarul pe picior total greșit. După cîteva zile de debusolare totală ziarul a decis să-și schimbe titulatura prin adăugarea adjectivului „liberă". Zilele au trecut și o schimbare a apărut totuși.

Acum ziarul are o rubrică cu mare „aderență" la cititori: este „Cinci apeluri telefonice" în care este prezentată viața în retragere, plină de „demnitate" a foștilor activiști de partid, cum ar fi fostul prim secretar Andrei Sorcoiu, fostul nr. 2 din județ tov. Ana Săndulescu și fostul nr. 3 tov. Ioan Vulturar. După „Crișana Liberă" această due o viață demnă și abia așteaptă să se pună la dispoziția „poporului". „Poporul" a fost de altă părere totuși. Cu binecunoscuta-i vervă inegalabilă „Crișana Liberă" a atacat un alt subiect care se promitea succulent : mînjirea cu noroi a dizidenților de pe vremea lui Ceaușescu. După Doina Cornea nu a scăpat nici Ana Blandiana, acest din urmă fiind atacat chiar pentru „neobrăzarea" de a fi originară din orașul de pe Criș. Fiindcă atocul de noroi din magazinele ziarului era mai mult decît suficient, s-a aruncat o poșie bună și pe Radio Europa Liberă. „Crișana Liberă" a început să-și atace violent „concurenții", și anume „Gazeta de Vest" și „Phoenix", ziare apărute după revoluție la Oradea. Cum „Gazeta de Vest" a adoptat un ton mai blajin, atacul a fost concentrat asupra ziarului particular independent „Phoenix", ziar de tentă radicală. Tactica adoptată a fost un violent atac asupra personalului redactorului șef al „phoenixului" Liviu Vălenas, „investigîndu-se" viața sa personală, modalitate scoasă din naftalina stalinismului.

Stimate d-le redactor șef al ziarului DREPTATEA, dat fiind că încălcînd cele mai elementare norme ale eticii de ziaristică „Crișana Liberă" a refuzat să-mi publice dreptul la replică, vă rog a binevoi să-l publicați în ziarul dv.

1. Am fost acuzat că am lucrat 3—4 ani la Muzeul Țării Crișurilor din Oradea, nefăcînd nimic pentru scopul pentru care am fost angajat : studiul carstului și peșterilor din Munții Bihor. Menționez că am lucrat nu 3—4 ani, ci 11 ani la respectiva instituție, între 1975—1986, în 1985 contractul de muncă fiindu-mi desfăcut în urma unei dispoziții date de fostul Comitet de Cultură și Educație Socialistă a jud. Bihor. Pînă în 1986 am publicat 73 de lucrări științifice, am explorat și topografiat peste 600 de peșteri, printre care două care ocupă locurile II și III în topul românesc, Hunipeul (31 km lungime) și Hodobana (22 km). În 1979 am fost ales membru din partea României în Comisia de Fizicochimie și hidrogeologia carstului din cadrul U.S.I.

2. Se afirmă în respectivul ziar că aș fi fost și colaborator extern al O.J.T. Bihor și în această calitate aș fi transmis informații nu știu cui ! ? Nu am fost niciodată colaborator extern sau intern al O.J.T. cum nu am fost nici ghid B.T.T.

3. Din 1979 (odată cu revenirea în țară după o bursă postuniversitară efectuată în Polonia) am fost incontinuu supravegheat de securitate, telefonul pus sub urmărire, orice deplasare în străinătate la vreun congres sau simpozion de specialitate mi s-a interzis cu desăvîrșire. Am fost supus la peste 15 interogatorii la sediul securității din Oradea, mi s-a efectuat și o percheziție domiciliară. Menționez că nu am fost membru de partid niciodată.

4. De la desfacerea contractului de muncă în 1986 am rămas efectiv șomer timp de patru ani, mi s-a refuzat orice posibilitate de angajare datorită „dosarului". Pentru a nu muri efectiv de foame și pentru a putea să am grijă de copiii mei am lucrat din 1987 pentru galeriile de artă ale Fondului Plastic, banii realizați de aici fiind singura mea sursă de cîștig în toți acei ani. Opinia ziarului „Crișana Liberă" că aș fi trăit din vînzarea unor obiecte provenind din R.F. Germania este stupidă și profund răuvoitoare.

5. „Acuzațiile" la care mă discuip acum mi-au fost aduse de ziarul bihorean sub forma unor scrisori anonime (culmea publicate sub această „titulatură"), sau sub forma unei alte scrisori, semnate de două persoane, Mihai Tarcea și Ioan Filip, nu numai necunoscute mie, dar și inexistente la adresele indicate (cum a rezultat în urma unei verificări efectuate de redacția ziarului „Phoenix").

LIVIU VĂLENAȘ

Cine nu greșește cu vorba este un om desăvîrșit

O lume nouă se naște în sufletele noastre, aici, pe pămîntul României. Ni s-a deschis un drum spre libertate în democrație. Cu toții facem pregătiri să pornim pe calea plină de promisiuni a unei vieți senine. Dorim să ne vindecăm rănile sufletului nănăstuit de mocirla totalitarismului. Dorim să ne vindecăm rănile trupului chinuit de mizeriile unei experiențe impuse din afară și care a eșuat fără drept de apel.

Frămîntăm împreună pîinea viitoare. O dorim binecuvîntată. Căci o așteaptă — după trecerea-i prin focul purificator și adeveritor al cuptorului — prunciii flămînzi și văduvele nedreptățite și tineri viteji și femeile senine și bărbații înțeleși și moșnegii îndelung răbdători.

Aceasta este campania electorală în care intrăm. Va fi o campanie electorală frămîntată. După o jumătate de secol de dictatură sînt multe de limpezit. S-a adunat multă neîncredere între oameni, poate și multă răutate. A sosit vremea risipirii neîncrederii în om. Răutățile să fie înlocuite prin toleranță și bunătate.

Va fi o campanie electorală frămîntată. De peste o jumătate de secol — anul de naștere al dictaturii : 1938 — românii nu au mai avut alegeri libere și cinstite.

Cum să facem să fie bine ? Cum să eliminăm tot ce este rău : cu blîndețe, cu bunătate, în morala creștină, căci aceasta ne ține ca popor de două mii de ani. De aceea, propunem să ne aplecăm astăzi, toți cei care considerăm că avem de adus o contribuție la procesul de reintroducere a democrației în România — fie că sîntem membri de rînd ai partidelor ori responsabili în conducerile partidelor. Să ne aplecăm asupra textelor fundamentale și să învățăm din Cartea Cărților cum să ne purtăm.

Propunem drept prefață la Campania electorală 1990 a României scrisoarea Sfîntului Apostol Iacob :

„Frații mei, să nu credeți că aveți toți misiunea de a-i învăța pe alții : voi știți bine, noi, care îi învățăm pe alții, vom fi mai aspru judecați. Căci toți greșim în multe privințe.

Cine nu greșește cu vorba este un om desăvîrșit și își poate ține în frîu toate instinctele trupului. Punîndu-le cailor frîu în gură, ca să ne asculte, le îndreptăm încotro vrem întregul trup. Priviți la corăbii, oricît ar fi de mari și oricît de puternice ar fi vînturile care le împing, ele sînt dirijate de o cîrmă foarte mică încotro vrea cîrmaciul.

Tot așa și limba, deși este o parte atît de mică a trupului nostru, se poate făli cu lucruri mari. Vedeți și această : o flăcără foarte mică poate aprinde o pădure mare ! Și limba este un foc, o lume plină de nedreptate. Limba este o parte din noi însine, dar ea pătează întregul trup, dă foc întregii noastre vieți, un foc scos din flăcările iadului.

Oamenii au ajuns să îmblînzească și să țină în frîu toate speciile de fiare, de păsări, de reptile și de pești, însă limba nici un om nu a reușit să o țină în frîu. Ea este un rău care nu se potolește niciodată, plină de otravă ucigătoare.

Cu ea îl binecuvîntăm pe Dumnezeu, Tatăl nostru, și tot cu ea îi blestemăm pe oameni, care au fost creați după chipul lui Dumnezeu. Binecuvîntarea și blestemul ies din aceeași gură.

Frații mei, lucrurile nu trebuie să se petrecă astfel."

Cu adîncă smerenie se cuvine să învățăm din aceste cuvinte de aur și să ne silim a binemerita norocul de a fi ajuns la urechile noastre.

LIVIU PETRINA

Și Mircea Eliade a fost naționalist?

Spiritele răvășite de patimi, harnice în a produce discordii și confuzii, s-au pus pe lucru. Nu pentru ele scriem aceste rînduri, ci pentru cei pe care încearcă să îi influențeze. Mircea Eliade definea astfel naționalismul românesc : „Naționalismul nu e numai marea iubire pentru morții și pămîntul nostru, ci este mai ales setea de eternitate a României".

Într-un interviu acordat, recent, de către cunoscutul istoric Al. Zub, ziarului România liberă, acesta a dezvăluit că în 1957, cînd studenții ieșeni au organizat comemorarea lui Ștefan cel Mare, la Putna, d-sale (și altora) i s-a intentat un proces de naționalism. A fost condamnat la zece ani închisoare, din care a efectuat șase ani și două luni, prin celebrele închisori ale dictaturii și prin locuri de muncă silnică. Dar cîți intelectuali români nu și-au sfîrșit zilele, în anii dictaturii, în închisori și la canal, mulți sub acuzația de naționalism !

Iubirea de națiune nu poate fi pusă în cumpănă de nimeni, știut fiind că naționalismul românesc a avut și are un caracter defensiv. Apărarea dreptului poporului român la o viață liberă și demnă, pe pămîntul său strămoșesc, din Cîmpia Tisei pînă la Marea Neagră, face parte tocmai din acest naționalism defensiv, din profundul atașament față de patrie. Iubirea aceasta implică o foarte bună cunoaștere a istoriei.

Cît privește naționalismul, a nu se confunda cu controversele științifice. Spre exemplu, dacă în istoriografia din a doua jumătate a sec. al XIX-lea, s-a considerat angajarea poporului, prin luptă, întru apărarea drepturilor sale, sub conducerea lui Horea, a fi o revoluție, nu înseamnă că istoricii se pot acuza între ei de naționalism, pentru că unii vorbesc de revoluție și alții de răscoală.

GHEORGHE GAVRILĂ COPIL

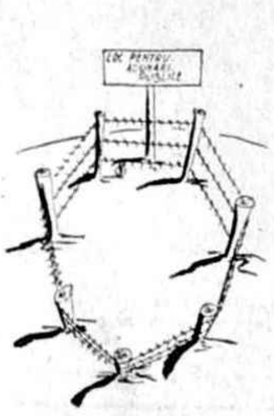

I s-a strîmbat gura de-atîtea minciuni

Alegerile din 1946
Răzvrătirea de la Veneția-Făgăraș

După instaurarea comuniștilor la conducerea țării, cu ajutorul trupelor sovietice, în anul 1945, în județul Făgăraș, ca de altfel în multe alte județe au urmat lupte grele, mulți oameni murind eroic sau au fost prinși și executați după niște sumare, zise judecăți. Dar pentru restabilirea adevărului este bine să se știe că acești patrioți de pe ambele versante ale Carpaților, au fost formați din naționali-țărăniști, liberali, social-democrați, de militari de la gradul cel mai mic pînă la general, de tineri țărani, studenți și elevi. Toți erau revoltați de cele ce se întîmplau în țară, unde totul era jefuit, exportat.

În această atmosferă de groază și teroare, s-au fixat alegerile parlamentare din 19 noiembrie 1946. În județul Făgăraș, în numele P.N.T., au candidat dr. Aurel Dobrescu, medic (decedat în închisorile comuniste), Ion V. Zăgan, avocat și dr. Octavian Pona, ultimii doi fii de țărani făgărășeni. Campania electorală a fost sorbită. Bande înarmate cu pistoale mitraliere ne urmăreau peste tot. Ajutorul nostru a fost populația satelor care-i îndruma pe drumuri greșite. Oamenii erau terorizați, dar nu speriați. Au așteptat hotărîți alegerile de la 19 noiembrie 1946 care de fapt au fost un simulacru electoral la care delegații noștri la secțiile de votare au fost alungați cu ajutorul militarilor și a bandelor de teroriști. În lipsa delegaților noștri s-au introdus în urne un număr de voturi în așa fel încît la unele secții de votare s-au găsit de două ori mai multe voturi de cîți erau înscriși în listele electorale. În secțiile de votare unde nu s-a putut opera falsificarea (ex. secția prezidată de judecătorul Sabin Cerbu, un curajos și eminent jurist) numărul voturilor obținute de listele P.N.T. erau între 75—80 la sută.

Episodul cel mai reprezentativ al alegerilor din județul Făgăraș a fost revolta contra mașinăriei voturilor la secția de votare VENEȚIA unde oamenii din comunele Grid, Șărau, Veneția de Sus și cea de Jos, Comăna de Sus și cea de Jos etc., au venit de cu noapte și astfel comuniștii nu au putut face nici o manevră. Secția de votare era prezidată de un inginer Mioc care a încercat să-i alunge pe oamenii noștri la numărătoarea voturilor. S-a ieșit o ambuscadă în care țăranii l-au imobilizat pe președintele secției de votare și l-au obligat să meargă cu urna de votare la Sf. Biserică să facă adevărata numărătoare a voturilor în fața lui Dumnezeu. Acolo s-a făcut adevărata numărătoare încheindu-se procesul verbal respectiv: pentru P.N.T. votaseră 80 la sută. În următoarele zile grele pentru cei ce au luptat pentru adevăr, trupele de jandarmi care erau în slujba puterii comuniste au sosit în camioane pentru arestări, dar femeile cu copii în brațe au ieșit în fața camioanelor, iar țăranii au demontat podurile de peste rîuri. După ce partidul comunist stalinist și-a consolidat poziția au început amenințările cu moartea și arestarea în masă. Printre acestia se afla și subsemnatul. Am fost cu toții bătuți și după o scurtă „vizită" la închisorile Făgăraș, Brașov etc., am ajuns în gulagul românesc : Canalul.

După punerea în libertate am avut domiciliu forțat pînă în 1955 cînd se pregăteau să ni se facă alt proces. Și astfel în anul 1956 ne-au implicat în procesul pe care l-au numit „grupul de conducere clandestină a P.N.T.". Ancheta a durat aproape 1 an și jumătate în timpul căreia am fost purtați chinuiți și batjocoriți prin securitatea capitalei, prin Ministerul de interne, prin Mallmaison, Uranus, la Jilava unde era director faimosul criminal Maromet, etc., după care a urmat condamnarea la temnță grea între 18—22 ani.

În acest proces au fost implicați : dr. Gheorghe Petrescu, distins medic chirurg, președintele organizației P.N.T. Prahova, Ion Marinescu, avocat, șef de sector P.N.T. în Capitală, Liciniu Faina, avocat, vicepreședintele org. Tîrnava Mică, Ion V. Zăgan avocat, vicepreședintele org. P.N.T. din județul Făgăraș, Vasile Georgescu Bîrlad, președintele org. P.N.T. Bîrlad, dr. Gh. Busoicescu, medic, nepotul doamnei Niculina Mihalache.

Unde sînt astăzi toți cei care ne-au condamnat la atîția ani de temnță grea, ne-au chinuit, ne-au bătut ? O anumită categorie de oameni întreabă acum: ce a făcut P.N.T. în perioada ceausistă ? Unde au fost ? Episodul Veneția oglindește o simplă pagină din lupta acestor oameni în perioada incriminată.

ION V. ZĂGAN

România liberă — încotro?

După ce Revoluția purificatoare din Decembrie 1989 a deșăutșat speranțele, la scurt timp sau poate în paralele forțele răului, organizate ocult, dar studiind și lovind în văzul lumii, au semănat prea repede teama în sufletele chinuite în deceniile dictaturii. Pe unii, teama i-a închis din nou în ei. Alții, copleșiți de curajul teribil al tinereții, s-au aruncat în luptă. Sinceri și fără prea multă experiență, mulți dintre aceștia deja au căzut într-un defetism năprasnic, așteptînd să-i salveze Dumnezeu de forțele răului ieșite vijelios din cutia Pandorei.

Cînd circumstanțele momentului inițial al Revoluției noastre au început să ridice serioase semne de întrebare : cînd compostarea liderilor „ieșiți din Revoluție" deja provoacă îngrijorări unele exprimate deschis, altele încă mocnind în sufete : cînd cotidianul cel mai reprezentativ și-a luat ca „Însemn heraldic" un afiș al disperării : cînd de jos pînă sus reapar în fruntea bucatelor" — instalați, reinstalați, autoinstalați, „aleși" — „tovarăși" cu vechi state de serviciu în „armadele" ideologilor și torționarilor vechiului regim : cînd românii sînt atîtați împotriva românilor „în chiar țara română", iar noi luăm cunoștință numai prin corespondente, telefoane sau martori oculari de cele ce se petrec în pămîntul de dincolo de munți al chinuirilor noastre seculare : cînd în prima facultate de istorie a țării un profesor este „pus la zid" printr-o asemenea „acuzație", sub privirile mute ale colegilor înfricoșați. În timp ce ei din tabăra acuzatori reușesc să ajungă și pe micul ecran în postura de campioni și dascăli ai democrației : cînd toate acestea și atîtea altele se întîmplă, tot mai multe suflete curate se întreabă cu îngrijorarea cea mai adîncă :

Mamă Românie liberă — încotro ?

D. MARIAN

O scrisoare din Belgia

La redacție am primit din Belgia o scrisoare de la mai mulți copii care doresc să vină în ajutorul celor de o vîrstă cu ei din țara noastră. Redăm mai jos textul scrisorii, fiind încredințați că le veți răspunde :

Dragi prieteni

Pe parcursul ultimelor săptămîni ne-au parvenit imagini referitoare la evenimentele recente din țara voastră. Am fost puternic impresionați și ne-am gîndit mult la voi.

Precizăm că sîntem un grup de tineri, toți avînd în jur de 16 ani, elevi ai Colegiului Don Bosco din Bruxelles, care dorim să vă ajutăm de o manieră concretă : ne-am gîndit să vă trimitem, cu ocazia Sărbătorilor de Paști, cărți și material școlar. V-am ruga să ne instiințați voi ce anume v-ar face plăcere să vă trimitem, ceea ce ne-ar permite să acționăm aici de o manieră mai eficace.

Așteptînd să ne scrieți, ținem să vă exprimăm sentimentele noastre de profundă afecțiune.

Un grup de elevi de la Collège Don Bosco Chaussé de Stockel 270

1200 Bruxelles, Belgique

Între terorismul huliganic și extremismul de clasă

(Urmare din pag. 1)

seama că, pe o asemenea bază, nici el n-ar avea dreptul să se facă ascultat pentru că — după cîte se știe — n-au luptat în zilele de 21 și 22 decembrie împotriva puterii totalitare comuniste. Să se observe că dacă legitimarea unei formațiuni politice s-ar lega intrinsec de participarea la revoluție, s-ar ajunge atunci la folosirea readelor ei — libertatea — exclusiv de către aceia care i-au preluat frîncie. N-am ajuns în felul acesta la o altă dictatură ?

Și ce-au opus delegații minerilor în locul pluralismului politic, dar mai ales al partidelor politice pe care le-au considerat parazite ? Deși vag, au formulat ideea unei forme prezidențiale de organizare politică, în care șefului statului să i se acorde prin vot universal largi prerogative, inclusiv dreptul de veto. Este o opțiune pentru o formă de absolutism politic pe care ar trebui s-o înregistrăm ca atare, în virtutea principiului de libertate de expresie, dacă n-ar fi intoleranță și ultimativă.

Intoleranța aceloraș delegați s-a vădit și în respingerea dialogului cu partea incriminată. După ce fruntașii ai partidelor au ascultat atacurile nejustificate și chiar insulte, n-au fost tolerați — prin d-nii Ion Lup și Sergiu Cunescu — să-și exprime punctele de vedere opuse prin promovarea dialogului. Evident că într-un asemenea climat nu este posibilă clarificarea disputelor, iar democrația este sugrumată chiar din fașă. Din aceste motive consider că pretenția nejustificată a unei categorii sociale — indiferent de poziția ei în viața economică — de a se ridica în numele întregii națiuni este extrem de periculoasă pentru renașterea democratică. Ea poate avea consecințe grave în actuala fază a luptelor politice de la noi.

• ȘTIRI EXTERNE • ȘTIRI EXTERNE • ȘTIRI EXTERNE • ȘTIRI EXTERNE •

U.R.S.S.

MOSCOVA — Agenția EFE, care citează serviciul „Interfax" al postului de radio Moscova, transmite că Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., a prezentat un proiect de lege în problema secesiunii republicilor, care permite separarea acestora de Uniunea Sovietică în urma unui referendum. Potrivit acestei surse, documentul a fost elaborat în concordanță cu articolul 72 al Constituției sovietice, ce stabilește dreptul de ieșire din cadrul Uniunii Sovietice.

MOSCOVA — Procuratura Moscovei a intentat un proces penal împotriva asociației „Pamiat", acuzată, potrivit Codului penal al Federației Ruse, de a fi comis acțiuni premeditate vizînd „incitarea urăjbei naționale sau de rasă" — informează „Literaturnaia Gazeta". Motivul l-a constituit publicarea Programului asociației, orientat către „de-sionizarea" țării. El prevede, între altele, ca evreii și rudele acestora să nu fie lăsați să practice diverse meserii, să nu primească titluri științifice, să nu fie admiși în rîndurile P.C.U.S., să nu fie aleși în consilii, în funcții de conducere pe linie de partid.

MOSCOVA — Comentînd declarația ministrului ungar de externe, Gyula Horn, privind posibilitatea aderării Ungariei la NATO, adjunctul șefului Direcției informații a MAE al URSS, Vadim Perfiliev, a subliniat că „în momentul de față această țară își respectă obligațiile ce decurg din statutul său de membră a Tratatului de la Varșovia".

În același timp, a arătat reprezentantul MAE al Uniunii Sovietice, țările-membre ale Tratatului de la Varșovia se pronunță pentru stabilirea unor contacte între Tratat și NATO atît în domeniul politic, cît și în cel militar.

MOSCOVA — Ministrul de externe al U.R.S.S., Eduard Șevardnadze, a avut la Moscova o întrevedere cu ministrul petrolului al Jamahiriei Libiene, Faouzi Al-Chahouki. S-a constatat că, din păcate, în Orientul Mijlociu nu s-au produs schimbări adecvate noilor tendințe de pe arena internațională. S-a reafirmat, totodată, că cele două părți se pronunță împotriva ocupării de Israel a teritoriilor arabe, a politicii sale de amplasare a imigranților în aceste teritorii care să modifice situația demografică. Interlocutorii au constatat existența premiselor favorabile pentru dezvoltarea în continuare a relațiilor bilaterale, transmite agenția TASS.

MOSCOVA — Comitetul Central al P.C.U.S. a lansat, ieri, un apel la apărarea procesului de perestroika, la respingerea în mod hotărît a tuturor celor care împing situația spre haos, provoacă conflicte, dușmănii, favorizează destabilizarea în societate, transmite agenția TASS. Apelul subliniază, între altele, că datorită procesului de perestroika societatea sovietică este astăzi, pentru prima dată în decurs de circa douăzeci, posibilitatea să se angajeze pe calea unor reforme radicale în politică și economie, în viața socială și spirituală, pe calea unei purificări morale.

Polonia

VARSOVIA — Automobilul „Zis 110" ce a aparținut cîndva lui Stalin și a fost făcut ulterior cadou de către acesta lui Władysław Gomułka, se află încă în Polonia și circulă pe șoselele acestei țări — transmite agenția PAP. Împunătoarea limuzină cu șapte locuri a fost cumpărată de actualul său deținător un lucrător al unei fabrici de utilaje pentru transporturi în 1964, pentru suma de 45 000 de zloți. „Zis"-ul, „în vîrstă" de circa 40 de ani, consumă peste 23 de litri de benzină la suta de kilometri, iar rezervele de piese de schimb, achiziționate la vremea respectivă prin ambasada U.R.S.S. în Polonia, permit să se tragă concluzia că el se va mai afla încă mult timp în circulație...

VARȘOVIA — Primul ministru al Poloniei, Tadeusz Mazowiecki, a avut convorbiri cu președintele Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare (B.I.R.D.), Barber Conable, aflat în vizită la Varșovia. Cu acest prilej, au fost abordate modalitățile prin care acest organism de finanțare poate contribui la redresarea economiei poloneze.

Luînd cuvîntul după ceremonia semnării unui document prin care B.I.R.D. acordă prima tranșă de 260 milioane de dolari dintr-un credit mai mare pentru Polonia, Barber Conable a arătat că acest act constituie un prim-ajutor concret pentru țările Europei răsăritene care doresc să treacă la o economie de piață după decenii de comunism. Consider că Banca mondială poate acorda credite acestor țări de aproximativ 5 miliarde de dolari, dintre care 2,9 miliarde pentru Polonia, a spus Barber Conable.

În cursul întrevederilor avute cu premierul și cu alte oficialități, președintele Băncii mondiale a lăsat clar să se înțeleagă că viitoarele împrumuturi pentru Polonia depind de felul în care va dirija economia actualul guvern condus de „Solidaritatea" și mai ales de succesul combaterii inflației, care a atins o rată de 1 090 la sută — scrie agenția Reuter.

R.D. Germană

BERLIN — Procuratura generală a R.D.G. a încheiat cercetările în cazurile lui Harry Tisch, fost președinte al Uniunii Sindicatelor Libere (UGSL), și al lui Gerald Götting, fost președinte al U.C.D. din R.D.G., — a informat purtătorul de cuvînt al procuraturii. Actele de acuzare vor fi prezentate Tribunalului de stat pînă la sfîrșitul săptămînii în cazul Götting și imediat în cel al lui Tisch. Deoarece nu mai sînt valabile motivele care au dus la arestarea lui Harry Tisch, precum și datorită stării sănătății sale, acesta a fost eliberat din detenție.

Cehoslovacia

PRAGA — Programul de actualități din seara zilei de ieri al televiziunii cehoslovace a fost transmis cu o întîrziere de 25 de minute, ca urmare a recepționării unor apeluri telefonice repetate în care se formula amenințarea că studiourile vor fi aruncate în aer. După evacuarea personalului televiziunii, controlul minuțios efectuat de specialiști ai Ministerului de Interne nu a dus însă la descoperirea vreunei bombe, și emisiunea a fost reluată.

PRAGA — Procuratura generală a R.S. Cehoslovace a informat, prin intermediul agenției CTK, că a reexaminat temeiurile dovezilor privind arestarea lui Miroslav Stepan, fost prim-secretar al Comitetului orășenesc Praga al P.C. din Cehoslovacia. Cu acest prilej s-a constatat că motivația deținerii preventive a acestuia rămîne în vigoare, fapt pentru care starea de arest se prelungește cu încă o lună. M. Stepan a fost arestat la 23 decembrie anul trecut, fiind acuzat de abuz de putere.

Iugoslavia

BELGRAD — Recentele evenimente din Europa răsăriteană dar mai ales deschiderea problemei unificării poporului german, ridică și problema respectării drepturilor statelor și cetățenilor care au fost victime ale Reichului german — se arată într-un raport al Secretariatului federal pentru afacerile externe al Iugoslaviei adresat Adunării RSFI în legătură cu despăgubirile de război din partea R.F. Germania. În numele reparațiilor respective al daunelor directe de război ne este datorat de la Paris din 1946 Iugoslaviei pretins 33 miliarde dolari, din care a primit pînă acum doar 0,1 la sută și această în mașini și mijloace de transport — precizează agenția Tanjug. Ramursarea în continuare a sumelor pretinse a fost sistată în 1953, în concordanță cu acordul internațional de la Londra. Guvernul iugoslav va întreprinde toate măsurile necesare pentru reapectarea și înfăptuirea drepturilor iugoslaviei și ale cetățenilor săi, îndată ce vor fi create posibilități în acest sens — se subliniază în document.

Albania

TIRANA — În Albania există în prezent 3 850 de condamnați de drept comun și politici — a arătat ministrul albanez de interne, Simon Stefani, într-un interviu publicat, joi, de ziarul „Zeri i Popullit", citat de agenția France Presse. Dintre aceștia, numai 83 sînt deținuți pentru „activități vizînd răsturnarea puterii în stat prin violență" și nici un prizonier nu a fost condamnat pentru activitățile sau convingerile sale religioase — a menționat ministrul albanez, adăugînd că, din 1990, în țară „au fost pronunțate doar pentru condamnări la moarte pentru crime politice", în timp ce, pentru crime de drept comun, „în fiecare an pedeapsa capitală a fost pronunțat în trei-patru cazuri".

Ungaria

BUDAPESTA — La Budapesta a avut loc ședința Comisiei pentru problemele apărării a Adunării de Stat a Republicii Ungare, în cadrul căreia a fost examinat proiectul de modificare a legii apărării. Documentul prevede, între altele, ca — în cazul pericolului direct al unui atac militar din partea altei țări — Adunarea de Stat să instituie starea de asediu sau starea excepțională și să creeze un consiliu al apărării. Între împuternicirile parlamentului va figura, de asemenea adoptarea unor hotărîri referitoare la folosirea forțelor armate pe plan intern și extern. Coalizia a hotărît să promovere inițiativa schimbării denumirii Armatei Populare Ungare, în sensul revenirii la denumirea sa istorică — Armata Ungară, relatează agenția MTI.

COLECTIVUL DE REDACȚIE – DIRECTOR ADJUNCT : TEODOR NOR. (redactori) Mihai Bădărău, Gh. Gavrilă-Copil, Lucia Ștefan, Sorin Ștefan, Ion Untaru, Mircea Spătaru, Dan Coste, Simion Dumitrache, Ilie Costache, Odette Hanganu, Lucia Lucreția Negoescu, Mădălina Mincu, Aura Alexe, Robert Griga, Doina Mezdrea și fotoreporterii Petre Gheorghe, Florin Negulescu și Remus Agatinei.
Tiparul : Combinatul poligrafic București.